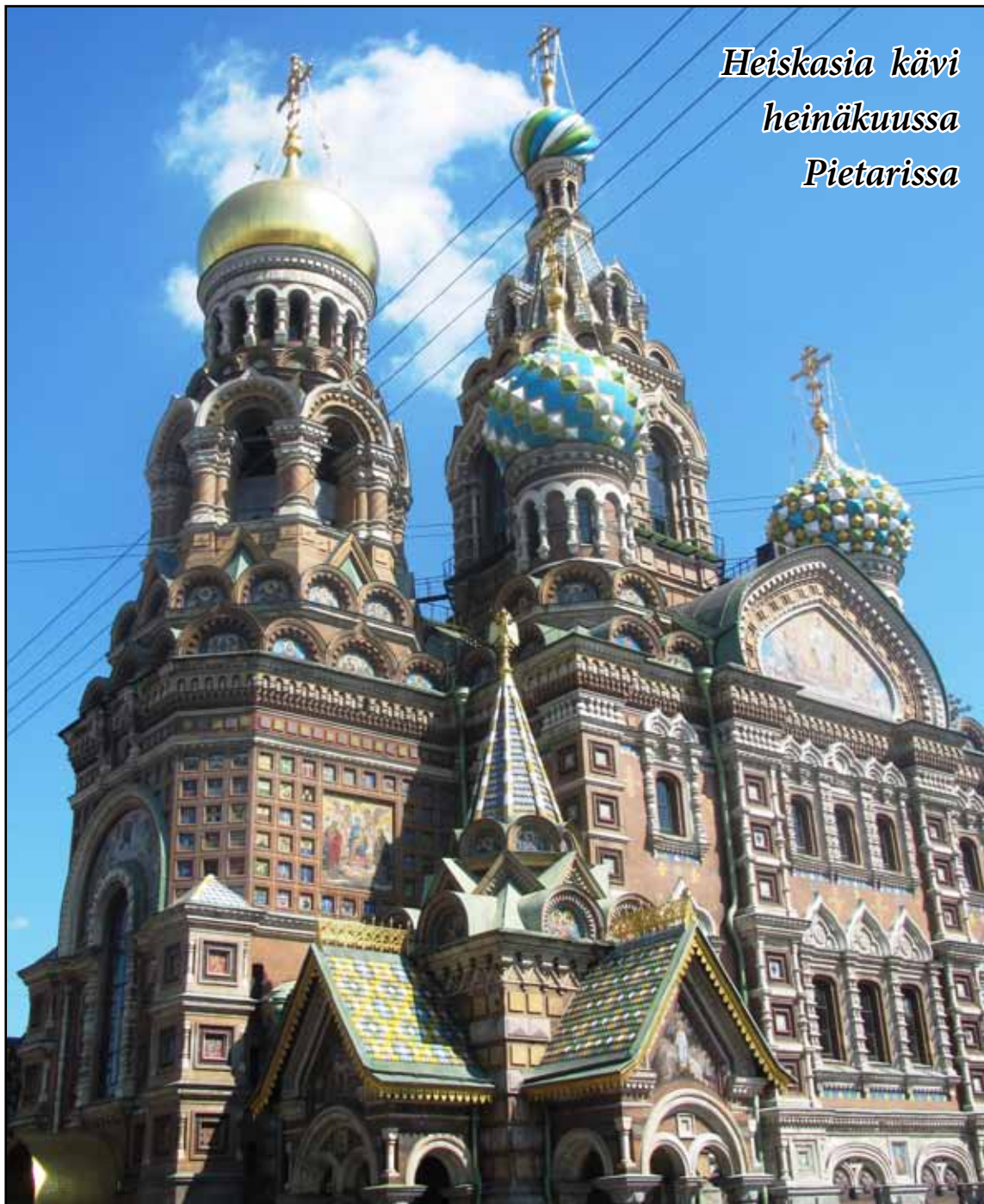

heiskaset

Heiskasten sukulehti nro 2 • 2012

*Heiskasia kävi
heinäkuussa
Pietarissa*

Puheenjohtajan tervehdys!

Hyvät Heiskaset!

Elämme jälleen jonkinmoisen taloudellisen taantuman aikaa. Viikoittain kuulemme vakavaraistenkin yritysten YT-neuvotteluista ja laajoista irtisanomisista. Työntekijöistä on tullut painolastia yrityksille ja sitä kipataan laidan yli myrskyn uhatessa jotta laiva pysyisi pinnalla. Etenkin pörssiyhtiöissä inhimillinen henkilöstöpolitiikka on kauniista puheista huolimatta monesti pluffia. Raha maailmaa pyörittää niin nyt kuin jo kauan aiemminkin.

Entisinä aikoina, kun sosiaalihuolto oli vielä lapsenkengissä, turvauduttiin hädän sattuessa usein turvaa antavaan sukulaisverkostoon. Jos meni oma maatila alta pakkohuutokaupassa, pääsi kuitenkin usein loiseksi tai palkolliseksi johonkin sukulaistaloon. Nyky-yhteiskunnassa tämä saattaa päteä vielä lapsi - vanhempi - isovanhempi suhteessa, mutta harvoin laajemmin. Asutaan kaukana toisista sukulaisista ja usein ystävät ja työkaverit ovat tärkeämpiä tuttavuuksia kuin sukulaiset. Eläessämme niin sanotussa hyvinvointiyhteiskunnassa, kenenkään ei silti tarvitse pelätä nälkään nääntyvänsä, kuten vain vajaa 150-vuotta sitten.

Päin vastoin, nykyisin useat meistä, minä mukaan lukien, kamppailemme syömisen suhteen täysin päinvastaisen ongelman edessä kuin esi-isämme. Silloin tarpeellisen päivittäisen ravinto- ja vitamiini/hivenainemäärän saanti oli useimmille kiven takana. Vaikka ruokaa ehkä olikin, oli se usein yksipuolista ja nykymittapuun mukaan epäterveellistä sekä usein sitä oli riittämätön määrä kulutukseen nähden. Moni kehitysiässä oleva lapsi ei saanut niitä kehon rakennusaineita ravinnosta, jota nykylapset saavat. Ei tosin myöskään niitä haitallisia lisäaineita, joiden vielä tuntemattomat vaikutukset saattavat näkyä vasta vuosien ja vuosikymmenten kuluttua.

Nykyisin ruokaa ja juomaa on tarjolla yllin kyllin. Kokkaamista harrastetaan yleisesti, kiitos television kokkiohjelmien ja vaurauden lisääntyessä käydään yhä enemmän syömässä ulkona. Työmme ja päivittäinen kulutuksemme ovat keventyneet siinä määrin, että ilman vapaa-ajalla tapahtuvaa liikuntaa lihaksemme surkastuvat ja elopaino alkaa usein nousta. Kaikenlaiset dieetikuurit ja personal-trainerit ovat jo muodostuneet loistavaksi bisnekseksi, puhumattakaan light-tuotteista, joita löytyy jo joka läh- töön.

Hyvää loppuvuotta ja joulun odotusta kaikille Heiskasille kautta koko Telluksen!

Kotkassa 1.11.2012

Hannu Heiskanen

heiskaset

Heiskasten sukulehti nro 2 • 2012

Heiskasten sukuseura ry.

Jäsenlehti 2 / 2012

Julkaisija:

Heiskasten sukuseura ry

Vastaava päätoimittaja:

Eija Heiskanen

Heiskaset-lehden tunnus:

Topi Heiskanen

Kannen kuva:

Verikirkko, Pietari

Kuva: Eija Heiskanen

Takakannen kuva:

Talvinen metsä

Kuva: Eija Heiskanen

Taitto ja painopaikka:

Digipaino Keuruskopio Oy

Toimituksen terveiset

Joulu lähestyy kovaa vauhtia. Vuosi on vie-
rähtänyt nopeasti ja hetken päästä vaihdamme
vuosilukua. Tämä vuosi on ollut minulla vuo-
si, jonka olen toimittanut tätä Heiskaset-lehteä.
Olen joutunut opettelemaan kaikenlaista uut-
ta. Ensimmäisen lehden taittoi Elina Heiskanen
totutulla rutiinilla, kiitos hänelle. Tämän toisen
lehden taittaa ja painaa Digipaino Keuruskopio.
Olen yrittänyt muistaa kaikki tiedot ja asiat jot-
ka pitää ottaa huomioon lehdessä. Toivon, että
kaikki teille tärkeät tiedot löytyvät tästä lehdes-
tä. Sain kirjoitelman Pauli Heiskaselta, hän te-
ki ensimmäiset lehdet 1989 alkaen. Edeltäjäni
Marja Hotti teki yhden lehden 2011. Lukiessa
kirjoituksia huomaa selvästi kuinka lehden te-
keminen on muuttunut vuosien saatossa. Tässä
vaiheessa voin vain odottaa jännityksellä uutta
painotulosta.

Kalenteriin voi merkitä jo muistiin, että seu-
raava Heiskasten sukukokous kokoutuu Kuopi-
on seudulla viikkoa ennen juhannusta 2013.

Olemme tilanneet uutta Sukukirjaa. Muistat-
tehan päivittää tietoja omasta sukuhaarastanne
sukututkija Hannu Heiskaselle.

Toivotan teille kaikille Heiskasille rauhallista
joulun aikaa ja onnellista uutta vuotta 2013.

Eija Heiskanen

Wanha lehtileike Heiskasista

Karjala-lehti kertoo
onnettomasta puukotus-
tapauksesta, jossa
Kalle Heikki Heiskanen
on ollut osallisena, 25.5.1907
ilmestyneessä numerossaan.

Lähde: Digitaalinen Sanomalehtiarkisto

— Puukotus. Tämän kunn 23 päi-
wänä kello wäähän yli 8 illalla juotfi
kolme miestä perättäin Suofadulta
Waasanladun yli Kirkkopuistoon, jos-
ja yffi miehistä, nimeltään Kalle Heik-
ki Heiskanen, löi kääntöpöytäweittijällään
Konrad Guttusta jelskään, jelskärangan
läheisyyteen ammittawan haawan.
Pöydälle kääntöhy suuri joukko ihmisiä
tapauksia katsomaan ja lyöty Guttunen
wiettiin lääninsairaalaan, jossa häntä
toistaiseksi hoidetaan. Saawa sienee
hengenvaarallinen. Enöjä Heiskanen
wiettiin jamein kunn kolmasin hänen
toweraistaan eliwään oiaistoon, jos-
ja ofiaa läsitellään. Heiskanen kieltää
lyöneenj Guttusta millään teräseel-
la, waan jameo lyöneenj ainoastaan
tädellään. Todistajien kertomusten
mukaan oli Heiskanen kumminkin lyö-
nyt weittijällä, minä sitten heitti pois
tädestään. Weitti, jolla Heiskanen löi
Guttusta, on nyt löydetty, waan kiel-
tää Heiskanen sen hänelle kuuluneen.
Tutkimtoa ofiaa jatkuu.

Heiskaset Pietarissa

Heinäkuun viimeisellä viikonlopulla 27.-29.7.2012 ryhmä iloisia Heiskasten sukuseuran jäseniä retkeili kauniissa Pietarin kaupungissa. Länsisatamaan saapui 34 innostunutta matkajaa ympäri Suomea. Ryhmänvetäjä Bo Weckströmin suorittaman lipunjaon ja puheenjohtajan Hannu Heiskasen, seuran lippalakkien jakamisen jälkeen seurue siirtyi alukseemme M/S Princess Mariaan.

Majoittautumisen jälkeen seurue kokoontui ”puariin” tervetuloilaisuuteen ja täyttämään yhdessä maahantulokaavakkeet. Tämän jälkeen laiva läksi liikkeelle ja seurueella oli vuorossa runsas buffet päivällinen. Ilta jatkui itse kullakin omien mieltymysten mukaan.

Hannu Heiskanen pitää tervetulopuhetta. Ryhmäkuvassa Heiskaset ovat Pietari-Paavalin linnoitusalueella.

Osa ihaili kannella laskevaa aurinkoa ja osa tustui laivan upeaan show'hun ja loppuillasta karaokeen.

Lauantai- aamun koettaessa ja tuhdin aami-
aisen jälkeen seurue siirtyi Venäjän maaperälle.
Tavanomaisen tullimuodollisuuksissa jonotuk-
sen jälkeen pääsimme lopulta Morskoi Voksal
terminaalista ulos. Meille oli varattu ikioma
bussi ja oppaamme, taitava esiintyjä ja kertoja
Tatjana oli innostunut Pietarin historiasta se-
kä nähtävyyksien esittelystä. Nähtävää oli niin
paljon, että porukan päät pyörivät kun pöllön-
pojilla Tatjanan kertoillessa sujuvasti ja miel-
lyttävästi meitä ympäröivistä rakennuksista ja
niiden kiehtovasta menneisyydestä. Pietarihan
on Venäjän toiseksi suurin ja Euroopan neljän-
neksi suurin kaupunki. Näillä meriiteillä se on
myös maailman pohjoisin miljoonakaupun-

Hyvää Joulua!

Kotiliesi-lehden joulunumerossa
vuonna 1963 silloinen päätoimittaja

Eila Jokela kirjoitti:

*"Sillä niin on, ettei mikään joululahja
pysty korvaamaan sitä hetkeä,
jolloin arjen äänet vaimenevat ja
'joulun henkäys hellä' laskeutuu
aistein tunnettavana kotiimme
ja sydämeemme. Tämä on se
joulumuisto, jonka olemme tuoneet
lapsuudenkodistamme mukanamme.
Lahjat ovat unohtuneet, mutta ei se
hetki, jolloin arki muuttui jouluksi."*

Niinpä niin. Joitakin joululahjojakin
muistan, mutta ennen kaikkea
muistan sen turvallisen ja lämpimän
yhdessäolon. Siitä sai eväitä aina
tänne aikuisuuteen asti. Saman olen
halunnut antaa lapsilleni, ja saman
toivon heidän antavan lapsilleen.

Rakkaus ja turvallisuus ei asu
tavarassa eikä vauraudessa, vaan
kotona. Kotona, johon on hyvä tulla,
josta on hyvä lähteä ja taas palata.
Kotona, jossa hyväksytään, annetaan
anteeksi, mutta myös asetetaan rajoja
ja huolehditaan.

En malta olla vielä lainaamatta
tuota oivaa pääkirjoitusta:

*"Kun ehdimme uuden vuoden
kynnykselle, täyttäköön mielemme
turvallinen usko siihen, että
tulevanakin vuonne olemme
yksilöinä ja vapaana kansakuntana
Suuremmassa Kädessä."*

Siunattua joulua, Heiskaset ja
Heiskasten lukijat!

Kari Heiskanen
Sotilaspastori evp., Hämeenlinna

ki. Pietari on yksi tärkeimmistä Venäjän kulttuurin- ja koulutuksen keskuksista ja luonnollisesti se on myös Venäjän tärkein Itämeren satamakaupunki.

Puheenjohtaja Hannu Heiskanen oli kerännyt tietoa parikymmensivuisen vihkosen veran edesmenneistä Heiskasista, jotka asuivat ja vaikuttivat Pietarin kaupungissa suurruhtinas-kunnan aikaan. Metropolissa oli vuoteen 1937 saakka Marian suomalainen seurakunta, joka toimi suomalaisten kokoontumispaikkana. Kirkko avattiin uudelleen 1990-luvulla Neuvostoliiton hajoamisen myötä. Muutamia satoja Heiskasia on asunut ja työskennellyt aikoinaan Pietarissa. He olivat arvostettuja ammattimiehiä mm. pronssi-, hopea-, puu-, ja lukkoseppinä, työmiehinä, suutareina, maanviljelijöinä. Pietarin Heiskaset olivat nuoria, keskimäärin vain hiukan yli parikymmppisiä. Lapsikuoleisuus heidän keskuudessaan oli valtava, sillä yli 40 % kaupungissa kuolleista Heiskasista oli alle viisivuotiaita. Kuume- ja keuhkotaudit olivat suurin kuolemantapausten aiheuttaja suurkaupungissa.

Kiertoajelulla näimme keskustan tärkeimmät nähtävyydet: Kazanin katedraalin, Nevsky Prospekti –valtakadun, Vaskiratsastaja patsaan, Talvipalatsin aukion, lukuisia kuuluisia palatseja, puistoja ja patsaita. Kulttuurikaupunki Pietarissa viehättävät sen monet arkkitehtuuriset nähtävyydet ja sadat museot, joihin kuuluu mm. yksi maailman merkittävimmistä taide-

museoista, Eremitaasi.

Sitten vierailimme Jänissaarella, jossa sijaitsee vuodelta 1703 peräisin oleva Pietari-Paavalin linnoitus, Pietarin vanhin rakennettu alue. Kävellessämme tunsimme mukulakiveyksen jalkojemme alla ja saatoimme jopa kävellä suomalaisten kivien päällä. Ennen muinoin kaupunkiin jalkaisin tai laivoilla tulevilla oli nimitäin määräys tuoda aina määrätty määrä kiviä tullessaan. Kun kevään ensisäteet lämmittivät linnoituksen punaista tiiliseinää, pietarilaiset kerääntyivät ottamaan aurinkoa sen viereen ja katselemaan mahtavaa jäiden lähtöä Nevala. Linnoituksen muurien juurella on myös hiekkaranta, jolla auringonpalvoja ja uuharoheita uimareita näkyy huhtikuulta pitkälle syksyyn. Linnoitus toimi sen sotilaallisen merkityksen vähennyttyä lähinnä poliittisten vankeiden tyrmänä vuoteen 1917 asti. Sieltä löytyy kirjava kokoelma erilaisia rakennuksia ja museoita, kuten myös upea Pietari-Paavalin kirkko, jonne kaikki Venäjän keisarit sitten Pietari Suuren on haudattu. Pietarin rakennuttaja tsaari Pietari Suuri oli itse hyvin vaatimaton mies, hänen hirsitalossaan oli vain kolme huonetta. Piharakennuksessa oli keittiö sekä pihalla oli varastorakennuksia.

Lounas syötiin upeassa St.Petersburg -ravintolassa, jossa saimme nauttia elävästä perinteisestä venäläisestä musiikista aina Katjušasta Kalinkaan... Ravintolaa vastapäätä, Gribojedovin kanavan takana, sijaitsi keisari Aleksanteri

II:n murhapaikalle rakennettu kuvankaunis Verikirkko. Ihastelimme sen upeita kupoleita, jotka välkkyivät auringon valossa. Siirryttyämme jälleen linja-autoon ja katsastimme seuraavaksi marsalkka Mannerheimin entistä Kaartin ratsurykmentin maneesia sekä Hovitallihallinnon hevostalleja. Kuulimme myös että kuulua Iisakin kirkkoa kiertää 118 kappaletta Vironlahdelta louhittua graniittipilaria. Edelleen nähtiin toinen toistaan loistavampia palatseja, Leijonasillan upeat leijonat, kaupunkia halkovat monet kanavat ja paljon paljon muuta.

Vierailu Venäläisen taiteen museossa kruunasi matkan. Sieltä löytyy huippuluokan venäläistä taidetta aina muinaisista ikoneista nykytaiteeseen. Venäläisen taiteen museo sijaitsee entisessä Mihailovskin palatsissa, joka avattiin museona yleisölle vuonna 1895. Vallankumouksen jälkeen museo nousi kukoistukseensa, sillä sinne rahdattiin eri puolilta maata muun muassa yksityisistä kokoelmista takavarikoitua taidetta. Nykyään siellä on yli 400 000 taideteosta, joista vanhimmat ovat 1100-luvulta.

Muistimme toki käydä ostamassa tuliaisia-kin ennen satamaan siirtymistä ja laivaan paluuta. Mainiolle oppaалlemme ja taitavalle kuljettajallemme keräsimme kiitollisina hatullisen

ruplia tipiksi. Lisäksi Tatjana halusi aivan erityisesti saada yhden kappaleen Heiskaset Pietarissa vihkosta, josta hän kokenut opas, sanoi ammentavassa lisää detaljitietoutta suomalaisista Pietarissa!

Päivällinen laivalla maistui taivaalliselta rannan päivään jälkeen. Laivalla oli jälleen illalla upea show. Kyllä venäläiset taitelijat ovatkin sitten ammattitaitoisia. Hyvin nukutun yön jälkeen, sunnuntaiaamuna koittaessa laiva saapui takaisin Helsinkiin. Matka oli kaikin puolin erittäin hyvin onnistunut, minkä lisäksi myös sää suosi meitä. Oppaamme mukaan käyntipäivämme oli kesän lämpimin ja aurinkoisin päivä kaupungissa. Uskomme matkan lähentäneen mukana olleita Heiskasia ja luoneen heidän välilleen uusia tuttavuuksia.

Eija Heiskanen ja Hannu Heiskanen

Aukeaman kuvissa Heiskasia St. Petersburg -ravintolassa lounaalla. Puitteet olivat upeat ja ruoka sekä perinteinen musiikki maistavaa!

Hämeen Sanomat uutisoi 23.8.1912 näin
kenraalimajuri Raimo Heiskasesta
(1922-2000).

Tiedustelu länteen oli vain muutamman upseerin varassa

Armeijan silmänä ja korvana -kirja avaa Suomen ja lännen salaisia suhteita kylmän sodan ajalta.

**Heiskasen tiedustelupäällikköaikana
tapahtui idässä ja lännessä**

- 1922: Suomen / Saksan liittotasavalin ja Dolin diplomaatti-
suhteet
- 1931: Lähi-Idän jom kippur -sota, Yhdysvallat vetäytyi Valtio-
tutkusta
- 1936: Kytöksen kriisi, SALT II -neuvottelut alkoivat, protokolla-
mista
- 1937: Viikinlinnasta päättyi, Euroopan turvallisuus- ja yhi-
teistyyskonferenssi Helsingissä
- 1938: Israelin hyökkäys Libanonin, Marokkon ja Tunisian ehi-
dotus yhteistyä sotajärjestämisellä
- 1939: Naton niin sanottu euro-ohjelmalla, Afganistanin sota
- 1940: Puolan lakkautus, Israelin hyökkäys Iranin
- 1941: Puolan sotatila

Heisinki

Kirja Kirjasto

Kylmän sodan aikana, jolloin tiedustelu oli tärkeä osa valtiollista toimintaa, Suomessa toimi useita tiedusteluyksiköitä. Arvoisat sotilaset ja virkamiehet, jotka olivat osallistuneet tiedusteluun, ovat jättäneet jälkeensä runsaasti muistelmia ja kirjoituksia. Nämä muistelmien ja kirjoitusten avulla on mahdollista saada käsitys tiedustelun toiminnasta Suomessa ja sen merkityksestä sotatilan aikana.

**Edes korkein
poliittinen johto
ei tiennyt,
eikä luultavasti
halunnutkaan
tietää, ketä
kontaktihenkilöt
lännessä olivat.**

Eversti Pertti Suominen

Eversti Pertti Suominen Armeijan silmänä ja korvana -kirja on pitkäaikaisen tiedustelupäällikön Raimo Heiskasen elämäkerta, joka pohjautuu muun muassa Heiskasen arkistossa säilyneeseen kirjeenvaihtoon ja muistiinpanoihin.

vastajajärjestelmän harjoituksista ja
lännessä olivat.

**Kontakteja
varjeltiin**

Poliittisen arvioinnin ja toiminnan lisäksi Heiskasen elämäkerta sisältää runsaasti yksityiskohtaisia tietoja tiedustelun toiminnasta Suomessa ja sen merkityksestä sotatilan aikana. Heiskasen mukaan tiedustelu oli yksi yhteistyömuotoista, ei yhteistyömuotoista.

Yhteistyömuotoista tietoa Heiskasen oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta. Suomessa oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta. Suomessa oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta.

lännessä olivat.

Yhteistyömuotoista tietoa Heiskasen oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta. Suomessa oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta.

Yhteistyömuotoista tietoa Heiskasen oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta. Suomessa oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta.

Yhteistyömuotoista tietoa Heiskasen oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta. Suomessa oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta.

Yhteistyömuotoista tietoa Heiskasen oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta. Suomessa oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta.

Yhteistyömuotoista tietoa Heiskasen oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta. Suomessa oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta.

Yhteistyömuotoista tietoa Heiskasen oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta. Suomessa oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta.

Yhteistyömuotoista tietoa Heiskasen oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta. Suomessa oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta.

Yhteistyömuotoista tietoa Heiskasen oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta. Suomessa oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta.

Yhteistyömuotoista tietoa Heiskasen oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta. Suomessa oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta.

Yhteistyömuotoista tietoa Heiskasen oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta. Suomessa oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta.

Yhteistyömuotoista tietoa Heiskasen oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta. Suomessa oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta.

Yhteistyömuotoista tietoa Heiskasen oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta. Suomessa oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta.

Yhteistyömuotoista tietoa Heiskasen oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta. Suomessa oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta.

Yhteistyömuotoista tietoa Heiskasen oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta. Suomessa oli tulkittava tiedustelunäkökulmasta.

**Lännen tulkintojen
oikomista**

Tiedusteluyhteistyön laimin-
lyönti

Tiedusteluyhteistyön laimin-
lyönti

Tiedusteluyhteistyön laimin-
lyönti

Tiedusteluyhteistyön laimin-
lyönti

Tiedusteluyhteistyön laimin-
lyönti

Tiedusteluyhteistyön laimin-
lyönti

Tiedusteluyhteistyön laimin-
lyönti

Tiedusteluyhteistyön laimin-
lyönti

Tiedusteluyhteistyön laimin-
lyönti

Tiedusteluyhteistyön laimin-
lyönti

Tiedusteluyhteistyön laimin-
lyönti

Tiedusteluyhteistyön laimin-
lyönti

Tiedusteluyhteistyön laimin-
lyönti

Tiedusteluyhteistyön laimin-
lyönti

Suomalainen sotilastiedustelu oli kylmän sodan aikana hämärää puuhaa. Salaisia tapaamisia naamioitiin lomamatkoiksi ja valepukuja käytettiin. Tietokirjailija Pertti Suominen on julkaissut kirjan legendaarisesta tiedustelupäälliköstä Raimo Heiskasesta. Suomalaisen tiedustelupalvelun rakentaja Raimo Heiskas elämäkerta paljastaa 1970-luvun salatuksi tiedustelumailman.

YYA-Suomi kävi tietokauppaa lännen kanssa. Arkaluonteisia tietoja vaihdettiin tanskalaisen vaatimuksesta valepuvussa. Tiedustelupäällikkö Raimo Heiskas elämäkerta kertoo Suomen tiedustelupalvelun tehneen läheistä yhteistyötä niin itään kuin länteen. 1970-luvun Suomi oli vaikeassa asemassa: Neuvostoliitto painosti erilaisilla Suomea vaatimuksilla, jotka työllistivät. Eikä länsikään ollut Nato-kysymyksiin ongelmaton.

Suomella piti olla ystäviä sekä idässä että län-

Eversti Pertti Suominen Armeijan silmänä ja korvana - kirja on pitkäaikaisen tiedustelupäällikön Raimo Heiskas elämäkerta, joka pohjautuu muun muassa Heiskas arkistossa säilyneeseen kirjeenvaihtoon ja muistiinpanoihin. Hämeen Sanomat 23.8.2012 Mari Lukkari/ Yle Uutiset

nessä, jos jompikumpi uhkaisi, tiedustelupäällikkö Raimo Heiskas elämäkerran kirjoittanut Pertti Suominen kertoo Ylen aamu-tv:n haastattelussa. Suominen korostaa, ettei Suomi vakoillut - Emme lähettäneet agenteja vieraisiin valtioihin, emmekä muutenkaan syylistyneet laittomuuksiin. Heiskas rakentama tiedustelupalvelu toimi hyvin varovaisesti. Hänen mukaansa mikään yksittäinen tieto rauhan aikana ei ollut niin tärkeä, että sen vuoksi kannattaisi riskeerata Suomen turvallisuuspoliittinen asema. YYA - Suomi myi tietoja amerikkalaisille.

Suomalainen tiedustelupalvelu toimi eri ilmansuuntiin eri tavoilla. Idän suhteita pidettiin yllä pääasiassa tapaamalla Helsingissä olevia Neuvostoliiton sotilasasiamiehiä. Heiskanen piti näitä tapaamisia tärkeinä, sillä niin voitiin alemmalla tasolla kuitata pois asioita, jotka Neuvostoliittoa ärsyttivät ja joita ei kannattanut nostaa korkealle poliittiselle tasolle, Suominen

kertoo. Yhteydet länteen olivat erittäin arkoja. Tiedoilla käytiin kauppaa. Yhdysvalloille Suomi myi tietoja saamalla vastalahjaksi tiedustelulaitteita. Kauppa toimi niin, että Suomen Neuvostoliiton kanssa käymät salaiset keskustelut nauhoitettiin Yhdysvaltain laitteilla ja tietoja vastaan Suomi sai laitteet. Sieltä saimme äänikirjaston, jonka avulla voitiin tunnistaa jopa yksittäisiä aluksia, Suominen kertoo. Tanskalaiset olivat erityisen arkoja paljastumisen suhteen. Tiedusteluyhteydet länteen olivat henkilökohtaisia suhteita. Vain muutama upseeri

hoiti yhteyksiä länsimaisiin tiedusteluorganisaatioihin. Heiskanen yksi heistä hallinnoi näitä kaikkia. Yhteyksiä pidettiin yllä hyvin salamyhkäisesti, julkisuudelta piilossa. Heiskanen tapasi tyttärensä kotona näitä vieraitaan. Kun hän vieraili Tanskassa, oli sovittu tietyistä peiteoimista. Heiskanen liikkui peitenimellä. Vastaanottaja oli pukeutunut tiettyyn asuun, kantaa Hufudstadsbladetia kainalossaan. Jostain syystä tanskalaiset erityisen arkoja paljastumisen suhteen, vaikka he pitivät melko taajaan yhteyksiä yllä, Suominen miettii.

Tiedä enemmän itsestäsi - tunne sukusi juuret!

Liity Heiskasten sukuseuraan tai lahjoita seuran jäsenyys vaikkapa joululahjaksi jollekin läheisellesi!

Liittyminen onnistuu käyttäen alla olevaa kuponkia - sen voit leikata lehdestä siististi katkoviivaa myöten ja sen takapuolelle tulee automaattisesti seuraavalta sivulta lähetysosoite. Tai laita viesti tulemaan sähköpostilla, osoite näkyy alla. Seuran hallituksen yhteystiedot löytyvät myös tämän lehden sivuilta täydellisempinä, jos haluat soittaa.

Haluan liittyä jäseneksi Heiskasten sukuseuraan ☐

heiskaset

Jäsenmaksu vuonna 2012 on 27 euroa/ruokakunta.

Nimi:

Osoite:

Postinumero:

Sähköpostiosoite:

Puhelinnumero:

Kuulun Heiskaset-sukukirjan sukuhaaraan numero

Syntymäaika ja -paikka

Ilmoitan osoitteenmuutoksen ☐ entinen osoitteeni on yllä.

Uusi osoite:

Postinumero:

Päiväys ja allekirjoitus

Leikkaa ilmoitus katkoviivaa myöten ja postita tai ilmoita tiedot sähköpostitse osoitteella

heiskaset.sukuseura@gmail.com

Muistelo Heiskaset-lehden syntyvaiheilta

Allekirjoittanut ”tunnustautuu” syylliseksi, että ensimmäinen Heiskaset-lehti ilmestyi syyskuussa 1989. Palaute oli niin myönteistä, että hallitus päätti, marraskuussa samana vuonna, lehden edelleen tekemisen. Allekirjoittanut sai päätoimittajan vakanssin. Seuraava lehti ilmestyi vielä samana vuonna. Lähivuosina ilmentskertoja oli, muistaakseni, 4/vuosi.

Olihan se alkuun melkoista puurtamista. Kaikki tapahtui käsityönä. Onneksi sain hankituksi Canon-merkkisen elektronisen matkakirjoituskoneen, jossa oli hiukan muistia ja pieni näyttö. Tästä näki kirjoittamansa tekstin, kyläkin yhden rivin kerrallaan. Tämä oli hyvin tarpeellinen, koska meikäläisellä sattui noita lyöntivirheitä. Tietysti olihan se hiukan hitaan-

puoleista, mutta valmista tuli. Monistamisen sain suorittaa työnantajani kopiokoneella. Postittamisen hoidimme yhdessä vaimoni kanssa.

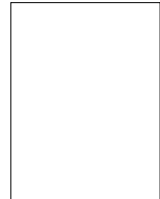
Oli onnemme, että sukuseuraan liittyi Leena Heiskanen ja hänen ansiostaan lehtemme on kehittynyt nykyiselle tasolleen. Hänestä tulikin pitkäaikainen lehtemme päätoimittaja.

Tunnen syvää kiitollisuutta siitä, että olen saanut olla ”raapaisemassa tulitikkaa”, jolla tämä sukuseuramme ”kynttilä” on sytytetty. Jatkuvan energiansa se on saanut ja saava aktiivisesta jäsenistöstä ja hyvästä toimituskunnasta.

Toivotankin sukuseurallemme ja HEISKASET-lehdelle pitkää ikää ja menestystä!

Pauli Heiskanen

Liity Heiskasten sukuseuraan tai lahjoita seuran jäsenyys vaikkapa joululahjaksi jollekin läheisellesi! Kts. tarkemmin edellinen sivu.

HEISKASTEN SUKUSEURA RY

Jäsenrekisterinhoitaja

Paula Erama-Kuosmanen

Kajamontie 47 AS 1

21290 RUSKO

Kaivattu kunniavieraskin näyttäytyi

Aurinkopäivä: Tähtiharrastajien kesätahtuma muisti Kangaslammen merkkimiestä.

Oli se siellä koko ajan, vaikka tänä kesänä on harvoin nähtykään. Härkämäen observatorion Aurinkopäivä kuitenkin sai sunnuntaina päättäjänsä esiin ja aurinkopilkkuja ja purkauksia päästiin tarkastelemaan ihan livenä.

Warkauden Kassiopeia ry järjesti nyt toista kertaa kesätahtuman Kangaslammissa syntyneen professori V.A. Heiskasen (1895-1971) kunniaksi, sopivasti maineikkaan tiedemiehen syntymäpäivän aattona.

Kesäänkin haluttiin toimintaa, kun valoisa yöt muuten haittaavat tähtiharrastusta, puheenjohtaja Veli-Pekka Hentunen perusteli. Ukki olisi varmasti hirveän iloinen, jos tietäisi, että hänen ensimmäinen rakkautensa, tähtitiede, on synnyttänyt täällä näin paljon kiinnostusta, sanoo suurlähettiläs Laura Reinilä, Veikko Heiskasen tyttärentytär, joka kertoi Härkämäellä tarinoita isoisästään.

Veikko Heiskanen oli Suomen mainekampia geofyysikoita ja geodeetteja. Hänet muun muassa Kangaslammissa yhdeksänlapsisen pienviljelijäperheen nuorimmaksi syntyneelle Veikko

Heiskasella oli sikäli onnea, että hän pääsi jatkamaan ylioppilaaksi Pietarissa työskennelleen Loviisa-tätinsä taloudellisella avulla. Tähtitiede oli hänelle myös enemmän kuin harrastus. Tähtitiede oli hänelle myös enemmän kuin harrastus. Heiskanen oli tähtitieteellisen yhdistyksen Ursan perustajajäsen ja tutki itsekin muun muassa Aurinkoa.

Tähtitieteellä oli melkoinen vaikutus hänen henkilökohtaiseen elämäänsä. Yrjö Väisänen oli pyytänyt häntä luokseen katselemaan kaukoputkella Merkuriusta, mutta samalla kertaa hän tapasi Venuksensa, Väisälän vaimon sisaren Kaarinan. Viiden kuukauden päästä he menivät naimisiin.

Ukin kuoltua yhdessä surunvalituskirjeessä sanottiin, että hänen ansioistaan amerikkalaiset pääsivät Kuuhun. He olivat tavanneet Werner von Braunin, joka pyysi häntä laskemaan tiettyjä asioita. Ukki sanoi, ettei jaksa, mutta mummi sanoi: "Veikko, kyllä sinun täytyy." joten kuumatkassa oli Kaarinallakin osansa, Reinilä kertoi.

*Kuva ja teksti:
Savon Sanomat
23.7.2012 /
Varkaus, Martti
Ripaoja.*

Veli-Pekka Hentunen ja Harri Haukka virittelivät kaukoputkia suurlähettiläs Laura Reinilän ja muiden vieraiden katsottaviksi.

Toimittaja Markku Heiskanen nauttii arjestaan Espanjan Murciassa

Veteraanitoimittaja ja tunnettu kuopiolaiskasvo Markku Heiskanen päätti eläkkeelle jäätyään jättää Kuopion tutut kuviot. Hän muutti Espanjan Murcian kaupunkiin.

- Espanja ei ollut entuudestaan minulle tuttu. Olin aiemmin käynyt vain Kanarian saarilla, Heiskanen kertoo.

Kielen opiskelua

Aluksi Heiskanen otti tuntumaa Espanjaan tekemällä maahan muutaman pitemmän lomatkan. Hän aloitti Suomessa espanjan kielen opiskelut.

Heiskanen etsi aitoa elämänmenoa. Fuen-girolan kaltaiset suomalaieskittymät eivät tulleet kuuloonkaan. Heiskanen kiintyi Murciaan, joka on tyypillinen espanjalainen sisämaan kaupunki.

Siellä naiset pukeutuvat kuin vanhoissa elokuvissa, eikä turisteja ole juuri lainkaan.

Edullista elämistä

Nyt vuosien jälkeen vanha kuopiolainen elää Espanjassa kuin kotonaan. Heiskanen kertoo, että Espanjassa eläminen ja matkustaminen on huomattavasti Suomen edullisempi.

Espanjassa terveydenhuolto toimii hyvin. Eläkeläisille lääkkeitä ovat ilmaisia, eikä lääkäri maksa mitään. Lääkärin vastaanottoajan saa helposti. Lääkäri tulee tarvittaessa kotiinkin, eikä se maksa mitään.

Faaraomaista rakentamista

Heiskanen on seurannut suomalaismedian kirjoittelua Espanjaan talousongelmista. Hän itse on todistanut, kuinka maa on lyhyessä ajassa tuhlaannut paljon rahaa ”faaraomaisen rakentamiseen.”

Euroon siirryttyään korko oli pieni ja poliitikot halusivat luvata kansalle kaikkea hyvää.

Alettiin rakentaa ennätysmäärä asuntoja ja julkisia rakennuksia.

Espanja on lyhyessä ajassa upottanut valtavan summan myös infraan. Heiskanen kertoo, että kiihkeän rakentamisen vuoksi Espanjassa on nyt USA:n ja Kanadan jälkeen eniten moottoriteitä maailmassa.

Espanjassa on nopean yhteyden junia juuria Kiinan jälkeen toiseksi eniten maailman.

Valta politiikoilla

Heiskanen huomauttaa, että maallikon on vaikea arvioida Espanjan talouskriisiä. Espanjan järjestelmä on täysin erilainen kuin Suomessa. Taloudessa vastaavat valtion lisäksi autonomiat, jotka vastaavat Suomen maakuntia. Espanjassa virkamiehillä ei ole valtaa, vaan kaikki valta on poliitikoilla. Kaupunginjohtajakin on tavallisesen poliitikko.

Lisää kerroskorkeutta

Eläkkeellä oleva toimittaja seuraa aktiivisesti Kuopion asioita netistä. Häntä harmittaa, että Kuopion keskusta on rakennettu tasaiseksi massaksi.

- Miksi sataman uusista kerrostaloista rakennettiin niin matalia? Niistä olisi pitänyt rakentaa 13-kerroksisia! Kaupungissa pitää olla korkeita taloja ja paljon ihmisiä. Mitä enemmän keskustassa on ihmisiä, sitä kotoisempi ja osto-voimaisempi on kaupunki.

Markku Heiskasen työhistoria lyhyesti:

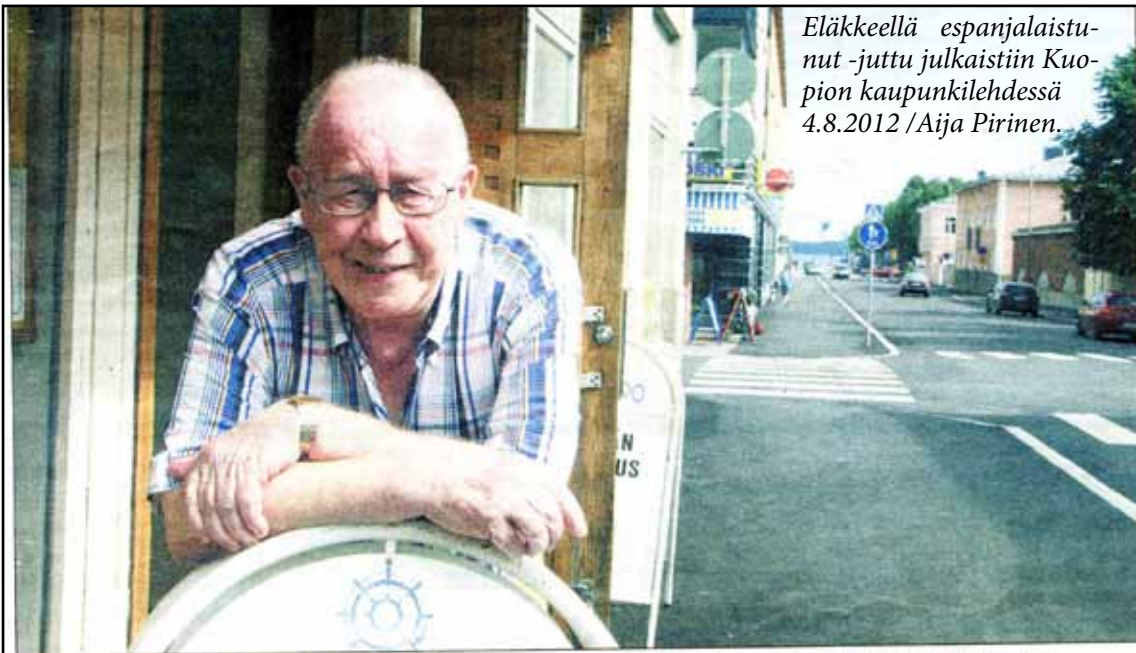
*-Savo-lehden toimittajaksi
vuonna 1966*

-Myöhemmin toimittajana

*Savon Sanomissa ja
päätoimittajana ViikkoSavossa*

*-Jäi eläkkeelle 2006,
jonka jälkeen muutti Espanjaan
-Kuopion Kaupunkilehden kolumnisti
vuoden 2012 alusta*

Eläkkeellä espanjalaistunut -juttu julkaistiin Kuopion kaupunkilehdessä 4.8.2012 /Aija Pirinen.

AIIJA PIRINEN: Espanjassa asuva Markku Heiskanen käy Kuopiossa pari kertaa vuodessa. Hän palaa Espanjaan elokuussa.

heiskaset

HINNASTO

Heiskaset sukukirja	69,00
Tarinakirja	15,00
Heiskasten sukuseura 50-vuotta	16,00
Heiskaset lippis	10,00 (3 kpl 20,00)
Heiskaset pöytäviiri	35,00
Heiskaset sukuviiri	50,00
Heiskaset pinssi	3,00 (4 kpl 10,00)
Heiskaset kaulaliina	10,00
Heiskaset saunapyyhe	15,00
Heiskaset solmio	13,00
Heiskaset repäisylehtiö	2,00
Heiskaset 50-vuotta multimedia	5,00

Kysy myös muita Heiskastuotteita!

Tuusniemen Heiskaset vuosisatojen saatossa

OSA 16 • Hannu Heiskanen

Hannu Heiskasen jo kuusi vuotta jatkunut fiktiivinen jatkokertomus muinaisista Tuusniemen Heiskasista, jossa on kuitenkin ”tottuutta sitteeks”.

Tapahtui edellisessä jaksossa:

Kymmenvuotias Matti Heiskanen oli osoittanut kurittomuuden ja laiskuuden merkkejä. Keskenkasvuista poikaa kiinnosti enemmän metsissä seikkailu ja kalastus, kuin niukkuudessa olevan isännättömän talon töihin osallistuminen. Ei matti pahankurinen ollut luontoaan, hän vain jääräpäisenä nuorena kapinallisena ei tahtonut antautua kenenkään käskyvallan alle. Lopulta Renki-Pekka sai luikurin kiinni ja Maria-äiti piti pojalle saarnaa. Poika taipui lopulta, ei ehkä niinkään äidin saarnan, vaan mielekkään tekemisen, lehmipaimenen itsenäisen toimen vuoksi. Myös renki-Pekan lupaus yhteisestä syssymmällä tehtävästä yökalaretkestä jätti mieleen tottelevaisuuden siemenen.

Luku 22. Arkisia askareita kotipiirissä

Talonpoikaisessa omavaraistaloudessa lähes kaikki tarvittava ruoka- ja käyttötavara tuotettiin itse kotipiirissä. Sama käytäntö oli jatkunut jo vuosisatoja ja kehitys meni varsin verkkaisesti eteenpäin. Jopa tupakankin äijät kasvattelivat itse seinänvierustoilla ja kuivasivat, vaimoväen vastuksina, pahanhajuisia lehtiä ja rankoja pirttien katto-orsilla. Vasta halvat ”venäjänlehdet” monta vuosikymmentä myöhemmin syrjäyttivät tämän pinttyneen kotitarvekasvatuksen.

- *O’ se vua iha ihme ku aenae pittää nui-ta kessulluita lävöttee joka nurkkaa, juputti Sil- ja Renki-Pekalle tämän kurotellessa kohentelemaan kuivatuksiaan ylä-orsille.*

- *Ouppa vaet eokko, eekös se Iso kirjakii sano että: ”naene vaejetkoon seorakunnassa”, että sitääh minnäe.* Pekka yllättyi itsekin keksimästään sukkeluudesta.

Kaskessa viljelty vilja leikattiin, kuivattiin lyhteillä ja ajettiin korkeisiin aumoihin peltojen laiduille. Viljaa puitiin sitten pitkin talvea tarpeen mukaan pihapiirin laitamilla sijaitsevassa riihessä. Puidut ja puhdistetut jyvät varastoitiin aittoihin laareihin, eli hinkaloihin. Jyviä otettiin aina tarvittava määrä jauhamista varten.

Jauhaminen suoritettiin kotoisasti käsikivillä, jotka olivat kaksi pyöreää kiveä päälletysten ja joista ylemmässä oli keskellä reikä jyvien sisään kaatoa varten. Ylempää kiveä pyöritettiin käsi-voimin siihen istutetusta puukahvasta ja jauhaantuneet jyvät ja akanat tipahtelivat alemman kiven reunojen yli sen alla olevaan laariin. Tämän jälkeen akanat, eli kuorijätteet seulottiin pois jauhojen seasta. Savossa leivottiin leipää useammin kuin Länsi-Suomessa, josta mieliin on jääneet pitkät reikäleipäorret tuvan katon rajasta. Savolainen leipä olikin useimmiten limppu, eli ”kakku” kuten paikallisesti sanottiin. Täälläpäin siis syötiin pääasiassa hapanta pehmeää tuoretta leipää. Taikina nostatettiin taikinajuurella, eli edellisen taikinan elävällä jatkeella. Sitä säilytettiin kuin suurta aarretta ja vanhoissa talouksissa juuri saattoi olla vuosikymmenienkin ikäistä. Kakut paistettiin leivinuunissa, ne laitettiin paistumaan kuuman uunin puhdistetulle pohjalle pitkävartisella leipälapiolla. Leipä olikin siihen aikaan savolaisen perusruokaa, sen päälle otettiin särpimeksi sitten mitä sattui olemaan tarjolla

- *Ottootten poeijat käsjkakkuva vuottajae-siks, tuumasi Maria pojilleen iltapäivällä, näiden kärttäessä suuhunpantavaa ikuisen kasvavan pojan nälkään.*

- *Kiitosta vua kakusta hyvä äetmuorj*, sanoi-
vat lapset kiitollisina, sillä ruoka – silloin kun
sitä oli, oli siunattu asia.

Siihen aikaan lähes kaikki ruoka-astiat olivat
puusta, pääasiassa itse kotona tehtyjä. Kun as-
tioita oli vähän ja syöjiä paljon, täytyi mones-
ti käyttää yhteisiä ruokakulhoja. Haarukkaa ei
tunnettu, vaan yleensä kiinteä ruoka otettiin
sormin kulhosta ja työnnettiin suoraan suu-
hun. Vellejä ja puuroja kauhottiin puulusikoilla
suuresta yhteisestä astiasta, syötyä lusikat nuol-
tiin puhtaiksi ja laitettiin seinähirren väliin kui-
vumaan, karpästen ja syöpäläisten nuoleskel-
tavaksi. Puukolla leikattiin leipää ja kuorittiin
pottuja ja muita juureksia. Juomaa ryyppättiin
isosta haarikasta, joka kiersi pöydässä ruokai-
lijalta toiselle. Sen ajan suuhygienia oli luku si-
nänensä, miehet purivat mälliä ja ientulehdukset
olivat yleisiä, saattoipa joukossa olla joku keuh-
kotautinenkin. Pienille hampaattomille lapsille
saattoivat vanhat ”purusmummot” pureskella
ruuan valmiiksi ja työntää sen sitten sormillaan
lapsen suuhun syljen ja muiden eritteiden kera.

- *Heittäkeehä sitä huarikkoo tännei päen,
jottei tässä iha jannoo kuukaha*, pyysi Renki-
Pekka kohteliaasti juotavaa ruokapöydässä ko-
vasti touhottaessaan.

- *Tuossaan sitä kurkunkostuketta o' ihan sili-
mäis alla, etkö niä*. Sanoi Silja. - *Niim pittää ah-
too suurusta läppeesä, ettei etteesä niä*.

- *Eehä sitä, ku o' nii näläkä että näkköö haet-
toop*, lohkaisi Renki-Pekka.

Varsinkin isommissa taloissa isäntäväki söi
yleensä eri pöydässä kuin palvelusväki, tai aina-
kin eri ruokaa, vaikka istuttaisiinkin yhteises-
sä pöydässä. Jos palvelusväki meni koskemaan
isäntäväelle tarkoitettuihin ruokiin, se saattoi
olla jopa irtisanomisen peruste. Heiskala oli
kuitenkin sen verran pieni paikka, että mahdut-
tiin hyvin kaikki samaankin pöytään.

- *Kakku o' hyvvee, vaekka oesj kappeempoo-
kii*, totesi Pekka-renki muulle väelle ruokapöy-
dässä leipäpalaa puukonnysällään veistellen.

- *Ottakeeha lissee piimähöllöö ja muutae
suurusta*, tarjoili Maria-emäntä höyliisti pöy-
dän niukkoja antimia.

Savon hallan vaivaamat pienet kivikkoiset
pellot ja korpien kasket eivät olleet otollisin-
ta maaperää viljan viljelylle. Sen sijaan karjan-
hoito nosti entistä enemmän päätään, ensin si-

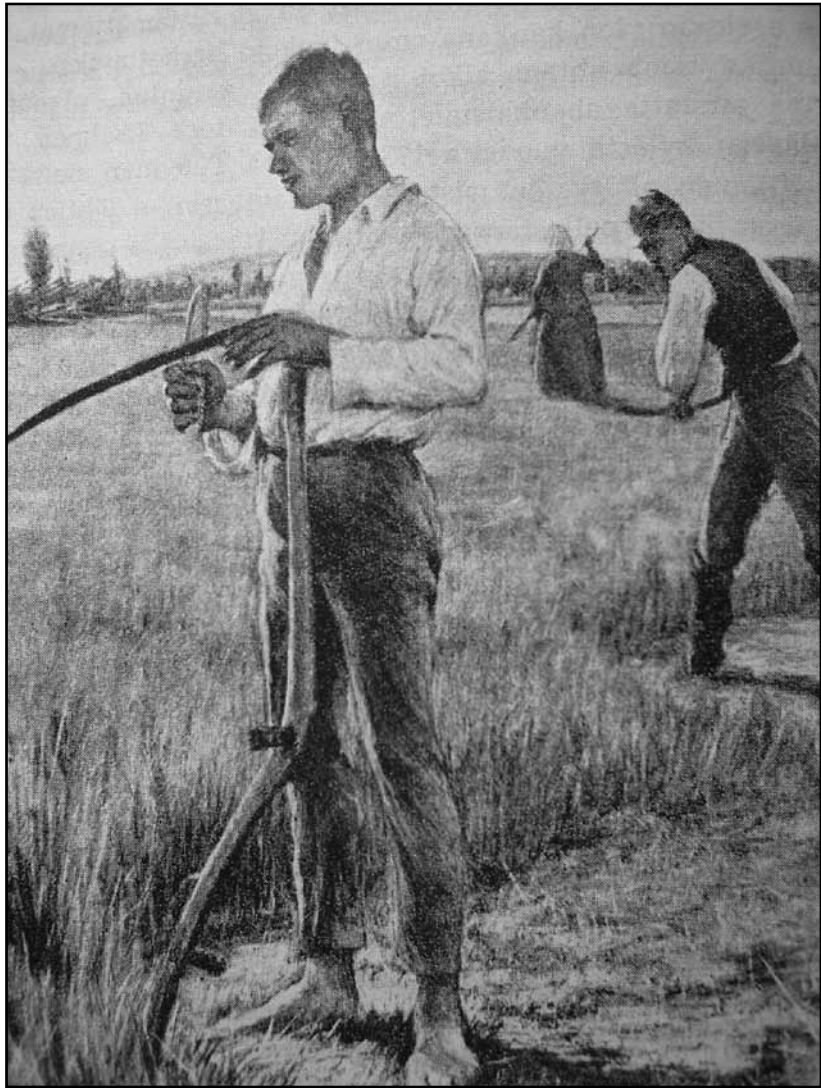
uelinkeinona, sittemmin 1800-luvulla, jopa
syryäyttäen viljanviljelyn koko Itä-Suomessa.
Heinittyvät, kesannolle jätetyt kasket olivat oi-
vallisista luonnonniittyjä karjalle, samalla karja
lannoitti niittyjä omalla lannallaan siellä käys-
kennellessään. Kesäisin eläimet kuljeksivat va-
paasti niityillä ja metsissä etsien itse suuhun-
pantavansa. Karjan talviruokintaa voidaankin
jo sitten pitää nykymittapuun mukaan suo-
ranaisena eläinräakkäyksenä. Keväisin eläi-
met olivat usein niin heikossa kunnossa niuk-
ka rehuisen talven jäljiltä, että ne oli suorastaan
kammettava ulos läävästä kesälaitumille. Karjaa
yritettiin pitää talven yli hengissä mahdollisim-
man paljon, etenkin lannantuotannon takia.
Heinä riittää, jos riittää ja loppuu, jos loppuu –
oli sanonta. Sen aikuisella ihmisellä ei ollut vie-
lä tarpeeksi arviointikykyä selvittää ruuan, niin
ihmisten kuin eläintenkin, riittävyyttä talvikau-
den yli. Elettiin siis sananmukaisesti: Kädestä
suuhun –periaatteella.

Lehmäkarjaa kasvatettiin alkuaikoina pääasi-
assa karjanlannan saamiseksi. Olihan lanta ai-
noa lisäravinne pienille peltotilkuille, joita oli
talojen ja mökkien pihapiirissä tärkeämpiä vil-
jelyskasveja varten. Kesäisin saatiin lypsettyä
maitoa, kun rehua lehmille oli tarpeeksi. Talvi-
sin lehmät olivat rehunpuutteen vuoksi jatku-
vasti ummessa. Lehmiä ravittiin talvisin vain
ruis-, ohra- ja kauraoljilla, monesti ilman mi-
tään heiniä. Juomaksi sai kelvata kaivosta nos-
tettu kylmä vesi. Maitoa käytettiin säästeliäästi
omassa ruokataloudessa. Pikkulapsille annet-
tiin lypsylämmintä maitoa ja aikuisille saatettiin
hapattaa piimää. Säilyvyyden kannalta ainoa ta-
pa kuljettaa maitoa oli sen kirnuaminen voik-
si ja voin suolaaminen. Ennen separaattoreiden
aikakautta voi kirnuttiin käsipelillä korkeissa
puisissa kirnuissa. Maito kaadettiin kirnuun
ja alettiin nylkyttää pitkävartisella rei'itetyllä
männällä kirnussa ylös – alas. Ajan myötä voi
ja kurri erottuivat ja voi kerättiin erilleen tal-
teen. Saatu voi suolattiin usein hyvinkin tuh-
disti säilyvyyden varmistamiseksi. Voilla pys-
tyi käymään vaihtokauppaa joko markkinoilla
julkisesti tai sitten aivan yksityisenä ”salakaup-
pana”. Myös veroja ja papinkymmenyksiä pys-
tyttiin lyhentämään voilla. Omassa taloudessa
voita raaskittiin käyttää harvemmin. Sonne-
ja käytettiin Savossa pääasiassa siitokseen ja li-
hantuotantoon, ei niinkään vetojuhdiksi, kuten
Länsi-Suomessa.

Lammastalous oli aikanaan tärkeä sivuelinkeino etenkin villojen saamiseksi. Koska kaikki vaatteet tehtiin yleensä kotona, oli myös kankaiden raaka-aine tuotettava itse. Lampaat olivat helpompihoitoisia kuin lehmät, niitä ei tarvinnut lypsää, vaan ne käyskentelivät niityillä kesäisin ja määkivät talvisin läävässä. Talvisin lampaille syötettiin vähän heiniä, mutta enimmäkseen vain haavan ja koivun lehdeksiä ”lehtikerppuja”. Juomaksi lampaille tarjottiin haaleaa vettä. Villat kerittiin keritsimellä eli suurikokoisilla tarkoitusta varten valmistetuilla saksilla. Tämän jälkeen ne karstattiin ja kehrättiin villalangaksi. Langasta sitten ommeltiin niin sukkaa, vanttuuta kuin villapaitaakin. Lisäksi lampaasta saatiin maukasta lihaa, usein juhlapöytään. Lampaat olivat pienen kokonsa vuoksi helppoja saaliita susille, joita liuskeli seuduilla siihen aikaan varsin runsaasti. Joskus susilauma saattoi viedä kokonaisen katraan, se oli talolle kova menetys moniksi vuosiksi.

- *Onneks ee ou hukat käönyynnä verottamassa mejän katrasta, nii jäp jottaa itellekkii rokkatorveen pantavoo*, totesi Pekka-renki suuruutaan ryyssäessään.

- *On se hyvä että sinnäe ies omasta leipälin-kustasj huolehiti*, tuhahti Maria kovasyömäiselle rengilleen.

- *Oma suu se o' lähempänä ku kontin suu*, vastasi Pekka, edes ajattelematta mitä talon emännälle haasteli.

Sikoja pidettiin tiloilla lihan- ja kanoja munien takia. Yksi kana muni kesässä kolme tiuta munia. Eläinten hyvinvointiin ei sen aikuisessa maataloudessa kiinnitetty paljoakaan huomiota, etsikööt kesällä itse murkinansa, talvella syötettiin mitä sattui olemaan. Oma suu oli ihmisille tietenkin lähinnä tärkein.

Koiria pidettiin lähes joka talossa. Koira ilmoitti haukunnallaan vieraiden tulon ja oli oivallisena apuna niin paimenessa kuin metsästyssuillaakin. Savossa koirat olivat perinteisesti varsin kookkaita ja erittäin vahvoja. Kis-

soja pyöri myös joka talossa, niiden tehtävänä oli hiirien pyydystäminen niin talosta kuin eloa-aitoistakin. Aittoihin tehtiinkin kissanluukut, joista eläin pääsi omia aikojaan aitasta toiseen. Lisäksi kissanpojat olivat varsinkin lasten lemmikkejä, mutta myös emännät antoivat, monesti salaa isännältä, maitoa tassilta kissimirrille.

- *Kis... Kis... Otahha maetoo, ku emäesj sulle tarjoo, hyvi out hiiriä pyytännä*, kehui Maria-emäntä vanhaa uskollista kattiaan.

- *Miauu... miauu...*, maukui kolli hyvillään ja hieroskeli itseään emännän jalkaa vasten.

Eläimistä ainoastaan hevonen nousee arvostuksessa selvästi muita ylemmäs. Talvisinkin hevosille pyrittiin syöttämään parempaa rehua. Ape, joka tehtiin tuvan sammiossa pitkistä oljista hakatusta silpusta liottamalla niitä vedessä ja lisäämällä joukkoon akanoita ja hieman kauraa. Aamuisin, päivisin ja iltaisin hevoset tuotiin tupaan syömään apetta. Yöksi niille annettiin talliin heiniä, mikäli niitä sattui olemaan. Hevosia oli taloissa kahdesta neljään ja torpissa yleensä yksi. Hevonen oli aikansa maataloustraktori, jota käytettiin mitä erilaisimmissa maatalouden töissä. Milloin se veti aatraa eli auraa, milloin risukarhia, tai purilaita. Kärrejä ei maaseudulla vielä juurikaan tarvittu, koska ei ollut teitä mitä pitkin kulkea. Purilaat olivat kätevä tapa kuljettaa painaviakin taakkoja metsäpolkuja pitkin. Esimerkiksi Enonsalossa veroviljaa venerantaan ja kalansaaliita pihaan, jonne oli matkaa

metsiä pitkin puolisen peninkulmaa.

- *O' se neljakane immeisem paras kaverj, ee motkota eekä muutenkaa suata isänteesä orttelii*, kertoili Pekka-renki nuorelle Matti-pojalle.

- *Niimpää tuo taetaa ollae*, vastasi Matti, ymmärtäen, ettei Pekkakaan oikein välittänyt akkojen komennosta.

Murresanojen selvennöksiä:

Kessulluu	tupakan lehtiruodit
Lävöttee	levitellä,
	olla levällään
Kakku	leipä
Vuottajainen	odottajainen,
	välipala
Huarikka	puinen juoma-astia
Kuukahtaa	pökertyä
Kurkunkostuke	juoma
Suurus	ruoka, pöperö,
	etenkin kastike
Läpi	suu, reikä
Piimähöllö	suurukseton
	piimävelli
Hukka	susi
Rokkatorvi	kurkkutorvi
Leipälinkku	suu ja huulet
Neljalakane	hevonen
Ortteli	järjestys

HEISKASET-lehti ilmestyy seuraavan kerran toukokuussa 2013.

Lehteen tarkoitettu aineisto pyydetään lähettämään maaliskuun loppuun mennessä

päätoimittaja Eija Heiskaselle,
Miekka 2 F 85, 02600 ESPOO
tai sähköposti: eija.heiskanen1@luukku.com.

Kaikki sukuseuraan ja Heiskasiin liittyvä aineisto teksteineen ja kuvineen on tervetullutta. Sukuseuran arkistoon voidaan tallentaa Heiskasten suvun aineistoa: asiakirjoja, kirjeitä, valokuvia jne. Sukuseuran tuotteita voi ostaa suoraan Juhaniilta.

Arkistonhoitaja Juhani Heiskanen
Eräkuja 4 F 93, 01600 Vantaa
09-535206, 050-3086575,
juhani.heiskanen@pp3.inet.fi

Heiskasten sukuseuran pankkiyhteys Danske Bank FI13 8000 1100 7754 45
Seuran kotisivut <http://suvut.genealogia.fi/heiskanen/>

Tämä on Heiskaset-lehden sukututkimuskoulun toinen, eli jälkimmäinen osa. Edellisessä lehdessä julkaistussa ykkösosassa keskityimme keräämään lähisukulaistemme tietoja keskiaukeaman sukupuuhun. Toivottavasti olet saanut sukupuusi hyvin juurtumaan, sillä tämänkertaisessa sukututkimuskoulussa lähemmekin sitten porautumaan entistä syvemmälle sukututkimuksen salaisuuksiin.

Kun olet päässyt isoisovanhempiin saakka, aletaan siis olla itsestäsi neljä sukupolvea varhaisemmassa ajassa, eli ajallisesti selkeästi 1800-luvulla, havainnoijan ikä tietenkin huomioon otettuna. Usein tästä vanhempia tietoja et enää saa kirkkoherranvirastosta, vaan nämä vanhat kirkonkirjat on tallennettu maakunta- ja kansallisarkistoon. Voit tarkistaa arkistolaitoksen sivuilta xxx, mistä arkistosta tarvitsemasi kirkonkirjat löytyvät ja varata sitten tutkimusajan kyseisistä arkistoista. Tämä on usein hankalaa, ellei satu asumaan arkiston lähiseudulla (Valtionarkisto Helsingissä, Itä-Suomen Maakunta-arkistot Mikkelissä ja Joensuussa).

Sen sijaan netin kautta on hyvät mahdollisuudet päästä vanhimpiinkin kirkonkirjoihin käsiin. Useimmista Suomen seurakunnista löytyvät skannatut kirkonkirjat (mm. rippikirjat) Suomen Sukuhistoriallisen yhdistyksen Digiarkistosta ja mainio hakuriohjelma (syntyneiden, vihittyjen, haudattujen ja muuttaneiden luetteloihin) löytyy Suomen Sukututkimusseuran Hiski tietokannasta. Käytössä on seurakuntaakohtaisesti tietoja aina vanhimmista kirkonkirjoista 1600-luvun lopulta maksimissaan 1900-luvun alkuvuosiin saakka.

Seuraavassa esittelen nämä kaksi sukututkijan ehkä kaikkein eniten etäkäyttämää tiedonhankintatapaa.

Hiski kirkonkirjojen hakuohjelma, Suomen Sukututkimusseura

<http://hiski.genealogia.fi/hiski?fi>

Hiski on historiankirjojen (kirkonkirjojen) hakuriohjelma, josta löytyy tietoa muista, paitsi lasten- ja rippikirjoista. Ohjelmalla on helppo hakea ja seuloa tietoa suuresta tietomassasta, mutta tiedot on aina syytä tarkistaa oikeasta kirkonkirjasta, esimerkiksi Digiarkistosta. Osin Hiskin ja Digiarkiston tiedot ovatkin nykyisin jo linkitetty keskenään.

Oheisessa esimerkissä on haettu Kuopion maaseurakunnassa kirjoilla olleelle **Olli Heiskaselle** vaimoa. Ensin mennään vihittyjen luetteloon ja sinne syötetään Ollin etu- ja sukunimi nykymuodossaan tai lyhenteenä. Myös patronyymia, ammattia tai kirjoillaolokylää voidaan käyttää hakukriteereinä. Alla Kuopion maaseurakunnan kirkonkirjat, jotka löytyvät Hiskistä.

Kuopion msrk. - Kuopio lf.

Kastetut (1669-1693, 1722-1850)

Vihityt (1669-1677, 1679-1686, 1722, 1724-1850)

Haudatut (1670-1679, 1681-1684, 1686-1688, 1722-1850)

Sisään muuttaneet (1787-1798, 1804-1819)

 Suomen Sukututkimusseura
Historiikirjat [Seurakuntaluettelo] [Kirjaluettelo]

Kuopion msrk - Kuopio lf - vihityt (1669-1677, 1679-1686, 1722, 1724-1850)

Vuodet		Tulosta enintään 50 tapahtumaa.	
Mies	etunimi	Oli	Vaimo
	patronyymi		
	sukunimi	Heiskanen	
	ammatti		
	paikka		
Hae		Tyhjennä	

Ohjeita ja esimerkkejä | Laajennettu haku | Selaus

Hakusivu

 Suomen Sukututkimusseura
Historiikirjat

Kuopion msrk - Kuopio lf

Vihityt

Kuulutettu / Vihitty		17.5.1801	
Mies	Kylä / Talo	Enonlax	
	Nimi	D	Olof Ols. Heiskain
Vaimo	Kylä / Talo	Räsälä	
	Nimi	Bdr. Margretha	Lemminen
Oma komm.			
Alkup. komm.			
Linkit		SSHY - Digiarkisto	

Tulossivu

Haettu vaimo löytyikin muutamien muiden vihittyjen joukosta joukosta. Päivämäärällä 17.5.1801 on vihitty pariskunta renki **Olli** (Olof) **Ollinpoika** (Ols.) **Heiskanen** (Heiskain) Enonlahdelta ja talollisen tytär (Bdr.=Bonde drotter) **Marketta** (Margretha) **Lempinen** (Lemminen) Räsälästä. Seuraavalla sivulla on esimerkkihakumme tuloste siinä muodossa, kun ohjelma sen antaa.

Kyseinen hakuri on erittäin nopea tapa etsiä henkilöitä ja rakentaa perheitä yksittäisistä ihmisistä. Seuraavaksi voisi hakea esim. Kyseisen avioparin lapset syntyneitten ja kastettujen luettelosta sekä kaikkien heidän kuolinajat kuolleitten ja haudattujen luettelosta. Linkki SSHY:n Digiarkistoon näkyy alimmalla rivillä.

Digiarkisto, Suomen Sukuhistoriallinen yhdistys

<http://www.digiarkisto.org/sshy/index.htm>

Digiarkistoon on skannattu alkuperäisiä kirkonkirjoja (kastettujen-, vihittyjen-, haudattujen-, lasten-, rippi- ja muuttokirjoja) useimmista Suomen seurakunnista. Skannaustyö jatkuu koko ajan ja entistä enemmän tietoa saadaan näin käyttöön.

Esimerkki Tuusniemen syntyneitten ja kastettujen luettelosta vuodelta 1809. Taulukon sarakkeitten selvitykset vasemmalta lukien: **1.** monesko kyseisenä vuonna kastettu henkilö oli seurakunnassa, **2.** Syntymäpäivä, **3.** Kastepäivä, **4.** Kastetun nimi, **5.** Ylempi rivi; Isän nimi, alempi rivi; miespuolisen kummin nimi, **6.** Ylempi nimi; Äidin nimi, alempi rivi; naispuolisen kummin nimi, **7.** Äidin ikä vuotta, **8.** Kirjoilla olokylän nimi.

Viidentenä henkilönä on siis syntynyt 30.12.1808 Tuusniemen Enonlahdessa (Enonlax) **Matti** (Matts) **Matinpoika Heiskanen** (Heiskain), jonka äiti **Katariina** (Catharina) **Poutiainen** (Poutiain) on ollut synnyttäessään jo varsin iäkäs, eli 38-vuotias. Uudenvuodenpäivänä 1.1.1809 suoritetussa ristiästilaisuudessa kummeina ovat toimineet **Aaprahammi** (Abraham) **Puustinen** (Puustin) ja **Kerttu** (Gerdrud) **Poutiainen** (Poutiain). Matti-poika on ensin hätäkastettu (nöddöpt) **Heikki** (Henrik) **Myöhäsen** (Myöhäin) toimesta, koska hänen pelättiin kuolevan ennen varsinaista kastamista. Maallikon antaman hätäkasteen vahvisti myöhemmin pappi.

Födde och döjde År 1809.

1	2	3	4	5	6	7	8
1.	$\frac{24}{12}$	$\frac{15}{1}$	Lars.	Nikolai Jätkin	Margdalena Koistin	33.	Thurnjemi
				Olof Afrikain	Helvig Maria Gröhn		
2.	$\frac{30}{7}$	$\frac{16}{1}$	Anders.	Anders Koistin	Sulanna Jätkin	28.	Vehmersalmi.
				Anders Koistin	Marganthe Herrin		
3.	$\frac{2}{1}$	$\frac{20}{1}$	Mikael.	Göhan Käjäin	Eena Soivain	23.	Surickamäki.
				Göhan Käjäin	Catharina Käjäin		
4.	$\frac{20}{11}$	$\frac{22}{1}$	Anders Gustaf. Oskita.	Sadon namng. Anders Kjöfain	Mania Kofberg.	28.	Injekla.
				Anders Holopain	Catharina Koistin		
			Nikolai af	Matts Soirin			
5.	$\frac{30}{12}$	$\frac{1}{1}$	Matts.	Matts Heiskain	Catharina Soitiain	38.	Enonlax.
				Abraham Saukfin	Gertrud Soitiain		
			Nikolai af	Henrik Mjöghain.			
6.	$\frac{14}{12}$	$\frac{22}{1}$	Henrik.	Henrik Lippoin	Valberg Injetin	29.	Sittmannjemi
				Elias Anderskain	Hedvig Maria Gröhn		

Miten sitten alan arkistoida keräämiäni tietoja? Toki edellisen lehden sukupuumallia voi jatkaa pidemmällekin ja on saatavana mm. julistemaisia suuria seinälle tulevia sukupuita. Sukupuumalli on havainnollinen, mutta sen ongelmana on rajoittuminen vain aleneviin polviin (ei huomioi esivanhempien sisaruksia). Toki ruutuvihko tai vaikkapa excel-taulukko auttavat asiassa, mutta vasta hankkimalla tietokoneelleen noin 100 €:n hintaisen sukututkimusohjelman saa harrastuksesta todella paljon irti, voisi sanoa lähes rajattomasti.

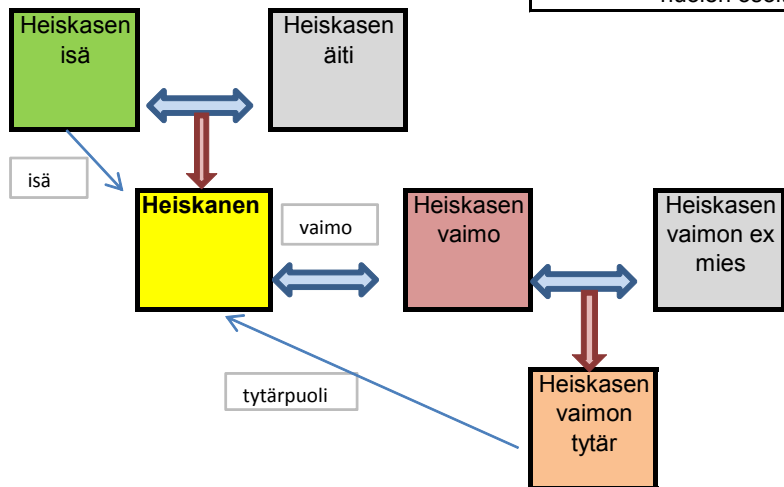
Heiskasten sukuseuran hallitus päätti jokunen vuosi sitten keskittää tukensa SukuJutut ohjelmalle. Sitä käyttääkin suuri osa seuramme harrastajasukututkijoista ja onpa hallitus luvannut tukea jokaista sukujulkaisun tehnyttä henkilöä ilmaisella SukuJutut ohjelmalla tai siihen verrattavissa olevalla rahasummalla.

Seuraava sukututkimuskoulu julkaistaan Heiskaset lehdessä 1/2013. Siinä keskitytään muihin internetistä löytyviin sukututkimusharrastusta edesauttaviin sivustoihin. Nyt jokainen sitten nettiin etsimään kaukaisempia sukulaisiaan! Minuun voi olla aina yhteydessä mikäli apua tarvitsee

KIMURANTTI SUKULAISUUSSUHDE

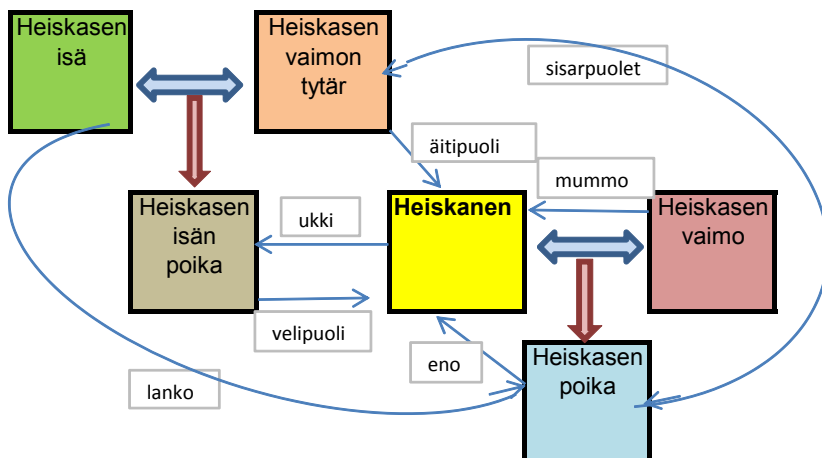
Vastaus edellisen lehden sukupähkinäkilpailuun

VAIHE 1.

Menin viime keväänä naimisiin. Vaimollani oli aikuinen tytär, josta näin ollen tuli minun tytärpuoleni.

VAIHE 2.

Isäni tuli vierailulle luoksemme ja rakastui tytärpuoleeni mennessä pian tämän kanssa naimisiin. Niinpä tytärpuolestani tuli myös äitipuoleni. Sitten vaimoni sai pojan. Hänestä tuli automaattisesti isäni lanko, koska se on isäni kanssa naimisissa olevan tytärpuoleni velipuoli. Koska poikamme on äitipuoleni veli, hän on siten myös minun enoni. Isäni vaimo, siis tytärpuoleni sai myös pojan. Hän taas on minun velipuoleni, vaikka olen samalla myös hänen ukkinsa. Vaimoni on täten minulle mummo, eli äitipuoleni äiti. Siitä taas seuraa, että olen oman vaimoni lapsenlapsi. Ottaen huomioon, että olen naimisissa isoäitini kanssa, en ole ainoastaan vaimoni puoliso ja lapsenlapsi, vaan myös itseni isoisä!

Tehtävä aiheutti lukijoissa kiinnostuneisuutta ja sain sen johdosta joitain yhteydenottojakin.

Muisteluja lapsuuden jouluperinteistä ja toteutumattomista toiveista

Suuri perinnejuhlamme jouluihin, ilon ja rakkauden juhla on lähestymässä jälleen kerran. Ryhdyin miettimään aikataulujani ja kalenteriin katsoessani taas hämmästyin, on 7 viikkoa jouluihin. Silloin mieleeni tuli lapsuuteni joulut, tunnelmat ja muistot. Ryhdyin muistelemaan sen aikaisia perinteitä, joista meillä vieläkin on perhepiirissämme tallella suurin osa, joitakin on tullut lisääkin.

Aika on varmaan kullannut muistot, koska tunnelma lapsuuteni jouluihin on niin ihanan harras, rauhallinen ja käsin kosketeltava. Kaksi ikävää muistoa on joukossa, myöskin kaksi toteutumatta jäänyttä unelmaa. Lapsen jouluihin on tietenkin eri kuin aikuisen jouluihin, jossa päävastuu on aikuisella. Lapsi elää täydesti joulun odotusta, sen muistan vieläkin, ”odottavan aika on pitkä”.

JOULUN ODOTUS varsinaisesti alkoi pikkujoulusta, jota vietettiin aina oikean pikkujoulukuusen kanssa. Se asetettiin pöydälle ja siinä oli elävät kynttilät. Ensimmäinen adventtikynttilä sytytettiin ja maisteltiin jotain jouluruokaa, vaikka vain lanttulaatikkoa muun ruoan ohessa. Lipeäkalaa söimme myös, äidin tekemä lipeäkalakastike oli todella hyvää. Pikkujoululahjan saimme, yleensä se oli itse tehty, tai jokin pieni esine, koriste, kynttilä tai pelkkä makeinen. Lapsille kerrottiin tonttujen olevan liikkeellä ja ilmapiiri muuttui jännittävän satumaiseksi, kun mielikuvitus ruokki sitä lisää. Mielikuvituksen tuotteena näki erilaisia joulutonttuja vilahtavan metsikössä, talon nurkilla ja ikkunoissa. Kiltteyteen vedottiin, vaikka kilttejä olimmekin.

Joulukalenteri toi tietenkin aina oman tunnelmansa jokaiseen aamuun, vuorotellen me kolme sisarusta saimme avata luukun, sen mukaan, kun osasimme avata sen. Ei ollut kaikille omaa kalenteria. Niissä oli aina jokin idyllinen kaunis jouluinen maisema, mökki, kirkko, tonttuperhe lahjapajassa jne. Ei ollut kuitenkaan tavara-, eikä suklaakalentereita. Joulukalenterin myötä meille vähitellen kullekin vuorollaan selvisi oikea joulun sanoma. Olihan kalenterissa aina aattona luukun takana seimen lapsi.

Joulukortit lähetimme ajoissa. Niitä oli kiiva lähettää ja saada. Kiireellä ei ollut niin suur-

ta osaa silloin kuin nykyään. Kiire astui kuvioon lapsen elämässä aivan joulun kynnyksellä, joulusiivouksen merkeissä. Siivous tehtiin perusteellisesti, seinätkin puhdistettiin pölyistä katajaluudalla, lattiat pestiin, vuodevaatteet tuuletettiin ja patjat tampattiin ulkona. Verhot, matot, lakanat vaihdettiin. Kaikkialla tuoksui puhtaalta, tuoksujen merkitys joulun tunnelmassa oli suuri. Asunnot olivat pienempiä, eikä tuulettimia ollut, joten tuoksut levisivät joka nurkkaan. Asuimme rivitalossa.

RUOAT LAITETTIIN mahdollisimman lähellä joulua, koska säilytystilat olivat huonot. Kylmäkaappi oli alku vuosina jääkaappi tuli talouteemme, kun olin 10-vuotias.

Me tyttäret saimme osallistua pipareiden, joulupullan, joululimpun, torttujen ja kuivakakun leivontaan. Parhainta oli saada kaapia tai kinakulho ja maistaa taikinaa.

Survaimme myöskin laatikoita puunuijalla vähän vanhempina. Kinkku paistettiin aina aattoon edeltävänä yönä, jolloin jouluaattona heräsin ihanaan paistetun kinkun tuoksuun ja saimme pienen maistiaisset. Yhtenä ainoana jouluna muistan, että kokeilimme kalkkunaa, jonka äiti täytti riisillä ja luumuilla, mutta se ei saanut suosiota, perinteiseen kinkkuun palasimme.

KOULUIKÄISINÄ koulun kuusijuhla oli tärkeä joulunajan tunnelman kohottaja. Perinteenä olivat koululaisten joulukuvaelma seimen lapsi, enkeleineen ja paimenineen, joulunäytelmä, joululaulut, runot, tonttuleikki, kuorolaulut, yhteislaulu ”enkeli taivaan lausui näin” jne. Äiti ompeli meille joulujuhlamekot, juhliin pukeuduimme, kukin parhaimpiinsa. Kansakoulussa saimme pienen paperipussin, jossa oli pipari, karamelli, joskus myös jouluomena.

Joulukoristeita kotiin laitoimme vähitellen, tontut ja tähtiä ikkunoihin, joululiinat, kynttilät vasta aattopäivänä, jouluhyasintin tai tulppaanikukka-asetelman osti isä. Joulukuusi haettiin metsästä, joko aattona tai aattona aikaisin aamulla. Olin usein isän kanssa yhdessä hakemassa, se oli yksi parhaimpia hetkiä joulun valmisteluissa. Kuljimme lumisessa metsässä, illan sinisenä hetkenä tai aikaisin aamulla, kun täh-

det loistivat taivaalla, ennen kaikkea ”joulutähti” Venus, jota jo seurassimme paljon ennen joulua. Sitä ei voi olla huomaamatta, niin kaunis ja suuri se on. Lunta oli yleensä paljon ja huopasaapikkaat olivat oivat ja lämpöiset jalkineet sille retkelle.. Monesti kiersimme kauan ja katselimme, pudotimme lunta oksilta ja valitsimme mielestämme kauneimman. Kannoimme kuusen yhdessä kotiin. Vastaanotto ei aina ollut täysin hyväksyvä, kun makuja on monenlaisia, kuten tiedämme. Riitaa ei siitä jouluna kukaan halunnut kuitenkaan aloittaa.

LINTULAUDALLE laitoimme talipalan talinteille ja punatulkuille, joskus siellä kävi myös tilhet, lyhde oli myös portaiden edessä. Eläimiä täytyi muistaa myös jouluna. Aaton odotuksen jännitys kasvoi, onneksi oli ohjelmaa ja tekemistä.

Meillä ei perinteisiin kuulunut hautausmaalla käynti, asuimme laitakaupungilla, eikä meillä ollut autoa, aattona bussit eivät kulkeneet, suku-

laisten haudat olivat etelä - Suomessa. Myöskin joulukirkkossakäynti jäi väliin, aattona ja joulupäivänä eivät bussit ajaneet ja jouluaamun kirkko oli liian aikainen. Muistan aina haaveilleeni, että pääsisin joulukirkkoon hevosreellä, kuten ”Rekiretki- laulussa” lauletaan. Kuvittelin istuvani vällyjen alla lämpimässä, kulkusten helistessä, hevosien laukatessa harjakset hulmuten, saapuessamme juhlaa laistuun kirkkoon, ”on ryijyn alla lämmin, kun lunta tuiskuttaa ja liinakkomme kiittää ja valkoinen on maa jne.....”. Se unelma on vieläkin toteutumatta.

AATTOAAMUNA söimme riisipuuroa mantelin kera, muuta ruokaa emme syöneetkään päivällä, ainoastaan kinkkuvoileivät välipalaksi ennen varsinaista jouluateriaa. Joulurauhan julistuksen kuuntelimme radiosta, myöhemmin televisiosta, joskus oikein seisoi koko julistuksen ajan. Sen jälkeen yritimme olla kauniisti, vaikka kuinka jännitti pukin tulo.

Kuusen koristelimme samalla, kun radios-

Kuvan "Rekiretki" copyright: Maija-Liisa "Maikki" Parkkila/Invalidiliitto

Hyvää Joulua ja Onnea Uudelle Vuodelle! -2007

ta tuli ohjelma ”kuusta koristellussa”. Meillä oli aina oikeat kynttilät, tähti, lippunauha, pallot, erilaisia koulussa tekemiämme koristeita, hopeanauhoja, olkkikoristeita, enkeleitä ja oikeat karamellit kauniisti paketoitua, jotka saimme loppiaisena syödä, kun kuusi riisuttiin.

Muistan äidin ostamat joulupallot Teräkseltä, jotka olivat kaikki erivärisiä ja niissä oli valkoisella keinolumella muotoiltu mökki pallon sivussa, ne olivat upeat. Ennen kuusen koristelua vaihdoimme juhlaaatteet päällemme.

JOULUSAUNA oli meillä asuinalueemme yhteissaunassa edellisenä päivänä, koska asuimme rivitalossa, jossa ei ollut saunaa. Vihta kuului saunomiseen. Sen jälkeen söimme vihdoinkin odotetun jouluateriamme ja pukki tuli vasta myöhemmin. Jouluaterialla oli perinteisesti lanttu-, porkkana-, maksa-, imelletty perunalaatikko, sillit, rosolli, herkkukurkut, kalaa, luumuja, äidin tekemää sinappia ym. Jälkiruokia en muista, ehkä ei ollutkaan kuin tortut, piparit, joulupullat, makeiset.

Jouluomenoita, punaisia sellaisia ostettiin laattikollinen, joskus oli jopa päärynöitä, rusinat ja pähkinät, tietenkin suklaata jossain muodossa. Oli tuoksujia, herkkuja ja sanonta ”jouluna saa yölläkin syödä” oli meillä käytäntö. Muistan vain kerran toteuttaneeni sen, mutta se mahdollisuus tuntui jo ihanalta. Yleensä saimme valvoa myöhempään, kuuntelimme aina ensin radiosta, myöhemmin televisiosta joulumusiikkia ja konsertteja.

MEILLÄ OLII TAPANA sytyttää kuusenkynttilät ja istua kaikki yhdessä katsomaan rauhassa elävän kynttilän valoa ja kauniiksi koristeltua kuusta, jonka tuoksu vähitellen levisi huoneistoon.

Se oli minusta ihana hetki, loi rauhaa ja tunnelmaa, jokainen sai olla omissa ajatuksissaan.

Pyrin säilyttämään omassa perheessänikin ”elävät kynttilät”, ensimmäisen lapsemme aikana kahtena jouluna. Kolmantena kuusi syttyi palamaan ja sen jälkeen hankimme sähkökynttilät.

JOULUAATTOPÄIVÄ oli mielestäni täynnä touhua, mutta varsinainen joulurauha laskeutui jouluiltana. Me lapset keskityimme saamiimme joululahjoihin. Lauloimme yhdessä joululauluja ja nautimme olostamme.

Vuoden paras päivä oli minusta joulupäivä, niin on edelleenkin. Oli rauhallista, siistiä,

ruoat valmiina, lapset rauhoittuneet ja keskityneet saamiinsa lahjoihin. Radiosta tuli ihania joulukonsertteja ja lastenohjelmia. Minulla oli joulunaikaan tapana iltaisin ihastella ikkunastamme näkyvää suurta kuusta leikkikentän lähistöllä. Siinä oli joka vuosi jouluvalot, kuusi oli mahtavan korkea ja loi turvallisuutta ja loistoa ympärilleen. Minusta se levitti myös joulun sanomaa.

JOULUAATOISTA KAKSI ovat jääneet parhaiten mieleeni. Toinen oli, kun olin 4v. ja äiti odotti perheeseemme kolmatta lasta keväällä syntyväksi. Sinä jouluna minulla jo romuttui joulupukkimyytti. Sisareni ystävätär oli nähnyt vanhempamme kaupungilla kantavan nukerattaita ja 5 vuotta vanhempi sisareni kertoi sen minulle. Myöskin hän oli käynyt penkomassa yläkaappeja ja löytänyt sieltä äidin tekemän vauvanuken, jolla oli valmis ostettu pää räpsyripsineen ja kauniine silmineen. Samana jouluna pukki oli myöhässä kaksi tuntia, istuimme sisareni kanssa suurella nojatuolissa ja odotimme. Kun pukki vihdoinkin tuli, hän kysyi minulta antaessaan paketin, jossa oli nukenvaunut: ”arvaatko mitä täällä on”? Minä pelkäsin, että jos sanon kyllä, niin hän huomaa minun tienneen, enkä saa lahjaani. Minä pyöräitin päätäni ja sanoin: ”en tiedä” ja kannoin siitä vuosikaudia huonoa omaatuntoa.

Olin tosi onnellinen kun sain vaunut ja nukken. Samoilla nukenvaunuilla ovat leikkineet kaikki seitsemän lapsenlastammekin, ovat edelleenkin tallella. Niissä on jonkinlainen vanhan viehätyksen, koska lapset pitävät niistä kovasti, eivätkä välitä niiden kuluneisuudesta lainkaan.

TOINEN JOULU, joka nousee ylitse muiden, on, kun olimme ainoan kerran poissa kotia aattona.

Olimme pikkusisareni kummeilla. Saimme silloin pukilta yhteiseksi lahjaksi nukkekodin, jonka isämme oli tehnyt salaa kellarissa. Se oli punainen talo, jossa oli itse tehtyjä huonekaluja.

KÄVELIMME SIELTÄ jouluaattona kotiin, äiti ja isä kantoivat pyykkikoria, jossa olivat lahjat nukkekoti mukaan lukien. Lunta satoi hiljalleen isoina hiutaleina, pakkasen narisi kienemme alla ja lauloimme yhdessä joululauluja kävellessämme, taivaalla loistivat tähdet ja kuu. Muuten oli täydellinen hiljaisuus, joulutunnelma oli huipussaan.

LAPSUUDEN JOULUISTANI on hyviä muistoja, pettymyksiäkin varmaan oli, mutta aika kultaa muistot. Yhden surullisemman joulun muistan kuitenkin. Äiti oli niin väsynyt, että herkistyi kyyneliin joulupöydässä. Se tuntui pahalta, lapsi havaitsi, etteivät ne olleet ilon kyneleet. En muista tapahtuiko se vaarini kuoleman jälkeen, jolloin äitini suri. Ajattelin äidin olevan väsynyt ja päätin, etten koskaan saata itseäni siihen väsymystilaan, joulusta tulee vähemmälläkin. Voihan joulusta herkistää monella tavalla, niin pahalla kuin hyvälläkin. Ylirasitus on pyrittävä välttämään, että voi nauttia joulun todellisesta ilon sanomasta, tunnelmista täysillä.

Lapsuuteni joulut vietimme yleensä perhepiirissä, sukulaiset olivat niin kaukana. Katselin ihailen toisten lasten mummoja, jotka saapuivat maaseudulta lähistöltä joulun viettoon. Olin joskus halunnut viettää joulun sukulaisten kanssa, mutta se ei ollut mahdollista.

TAPANINPÄIVÄNÄ katselimme television aikakauden alettua suurta joulusirkusta. Oli upeaa ja jännittävää katsella klovneja, trapetsi-

taiteilijoita, taikureita ja hellyttäviä sirkustempuja tekeviä eläimiä.

Näistä jouluperinteistä on meillä vielä suurin osa tallella. Mukaan ovat tulleet osallistuminen kauneimmat joululaulut tapahtumaan ennen joulua, haudoilla ja joulukirkossa käynti. Pakonomaisesti emme toteuta kaikkia, elleivät ne jostain syystä ajallisesti onnistu. Joulusta tulee siitä huolimatta aina.

YDINPERHEEMME on kasvanut neljästä hengestä yhteentoista, joten meitä on useampia yhdessä nykyään ja lasten iloa ja riemua on taas mukava katsella.

Hyvää Joulun odotusta ja tunnelmallista joulua perinteitä vaalien kaikille, niin pienille kuin suurillekin sukuseuralaisille. Muistelkaa yhdessä menneitä joulujanne, se tuo ehkä hivenen takaisin sitä kiireettömämpää tunnelmaa, jota nykyajan kaupallisessa joulussa on entistä vähemmän.

*Onnellista Uutta Vuotta 2013!
Orvokki Weckström*

Syntyneitä

Asla Juhani Jaakkola, syntynyt 2.6.2012 ja kastettu 29.7.2012. Vanhemmat ovat Kirsi Peltonen ja Tomi Jaakkola. Tomi on Pauli Heiskasen Raija-tyttären poika. Asla on Terttu ja Pauli Heiskasen neljäs lapsenlapsenlapsi ja hänellä on isosisko Sumi Jaakkola. Kuvassa: Terttu ja Pauli Heiskanen sekä Sumi ja Asla.

Mikaela Aleksandra Saarinen, syntynyt 16.11.2011. Vanhemmat ovat Taru ja Toni Saarinen. Taru on Pauli Heiskasen Seija-tyttären poika.

Jaakko Oskari Heiskanen, kastettu 16.6.2012. Vanhemmat Jani Henrik ja Minna Johanna Heiskanen (Syvänsi 2. sukuhaara). Kuvassa: Jaakko Heiskanen ristiäispäivänään.

Kanadansuomalaisten Suurjuhlilla Heiskasiakin

Kanadansuomalaisten Suurjuhlat järjestettiin 27. - 29.7.2012 Thunder Bayssa. Juhlia on pidetty vuodesta 1940 lähtien, joten nyt järjestysnumero oli jo 73.

Thunder Bayssa asuu noin 13000 suomensukuista henkilöä – se on noin 10 % koko kaupungin asukasluvusta ja sellaisena suurin prosentuaalisesti koko Kanadassa.

Juhlien ohjelmassa oli luentoja ja näyttelyitä, musiikki- ja tanssiesityksiä, työpajoja ja kilpailuja. Sauvakävelyssä yritettiin lyödä ruotsalaisten nimissä oleva Guinnessin ennätys, mutta hieman siitä vielä jäätii.

Eukonkanto ”aitosonkajärveläiseen” tapaan kirvoitti raikuvat suosionosoitukset. Työpajois-

sa opiskeltiin himmelin tekoa, paistettiin oikeaoppista suomalaista pulla ja harjoiteltiin tangon askeleita. Mutta tärkeintä oli tietenkin ystävien ja tuttavien tapaaminen.

Juhlakansan joukossa olivat myös Esko ja Kaisa Heiskanen. Kun päästiin jutun alkuun, selvisi että Esko on syntynyt Heinävedellä 27.10.1928 ja kuuluu sukukirjan Leppävirta 1. sukuhaaraan (taulu 11).

Kanadaan he muuttivat vuonna 1960. Työuransa Esko aloitti ajamalla isoja farmikoneita, jotka olivat hänelle tuttuja jo Heinäveden kunnan tilanhoitajan työstään. Pian hän kuitenkin siirtyi työskentelemään Thunder Bayn sairaalaan ja sieltä parin vuoden työrupeaman jäl-

Esko ja Kaisa Heiskanen omakotitalonsa edustalla Kanadan Thunder Bayssa.

*Esko ja Kaisa Heiskanen, vanhemmassa perhe-
kuvassa mukana myös pojat Paul ja Perry.*

keen paikallisen paperitehtaan laboratorioon, jossa vierähtikin 25 vuotta.

Eskon harrastuksia ovat metsästys ja kalastus. Hän kertoi kaataneensa reilut 100 hirveä.

Pojat syntyivät 1960-luvun alussa, Paul v. 1962 ja Perry v. 1964. Kumpikin asuu Thunder Bayssa. Paul on naimisissa ja hänellä on kaksi tytärtä, Aliisa s. 1997 ja Helena s. 1999.

Esko ja Kaisa asuvat Thunder Bayssa kau-
niissa omakotitalossaan Hawthorne Dri-
ven varrella. Kesähuvila sijaitsee noin 100 km
päässä Kashabowiessa. Talvisin lennetään Flo-
ridan lämpöön niin kuin niin monet muutkin
kanadansuomalaiset.

Kaija Heiskanen

Merkkipäivät

85 vuotta

Jouko Jaakko Heiskanen 2.12.2012
Pieksämäki (Syvänsi 2. sukuhaara).

65 vuotta

Irja Annikki Kiema, o.s. Heiskanen
25.6.2012 Pieksämäki (Syvänsi 2.
sukuhaara).

In memoriam

Kaupunkineuvos Veikko Uolevi Heiskanen
Syntyi 2.6.1918 Viipuri (mlk)
ja nukkui pois 19.5.2012 Äänekoskella

Veikko Heiskanen tuli sukuseuran hallitukseen vuonna 1963. Hän oli Äänekosken kaupungin johtajan ja koki työnsä suhteen, ettei ehtinyt osallistua hallituksen kokouksiin, joten hän jäi hallitustyöskentelystä pois vuonna 1966. Hän palasi 1990-luvulla sukuseuran toimintaan. Hallituksessa Veikko Heiskanen oli 1991-98 välisen ajan ja kaksi viimeistä kautta varapuheenjohtaja. Veikko Heiskanen osallistui aktiivisesti seuratoiminnan kehittämiseen. Hän sai kunniajäsenyyden vuonna 2000.

Veikko Heiskanen oli Heinäveden 2.sukuhaaraa. Hänen sukinsa tie vei Savosta 1800-luvun puolivälissä Pietarin radan rakennustöihin Viipuriin. Veikko Heiskanen syntyi Viipurissa.

Veikko Heiskanen avioitui Gunnel o.s. Suomisen kanssa 1943. Heille syntyi lapset: Timo Juhani 1943, Leena Marjatta 1946 ja Antti Tapani 1951.

Saimme suruviestin nuorimmalta pojalta Antti Heiskaselta, että Veikko nukkui pois ilman tuskaa ja kipua sydämen pysähtyttyä, vuoden hoitojakson jälkeen. Hän menehtyi pian odotetusti vaimonsa Gunnel Heiskasen pois menon jälkeen.

Muistamme lämmöllä Veikkoo sukuseurassa.

Eija Heiskanen

100-vuotismerkkipäiviään viettää sitkeä Heiskanen Heinävedellä.

Löysin tämän artikkelin kun selailin Sotaveteraanilehteä. Hänen sukuhaaraansa ei löytynyt Heiskaset kirjasta. Ken tietää voisi täydentää?

- Eija Heiskanen

Onnittelemme

Kyösti Heiskanen 100 vuotta

Kyösti Heiskanen täyttää 100 vuotta Heinävedellä Kotirinteessä 194. Hyväntuulinen, elämänsä ja oloihinsa tyytyväinen Kyösti ottaa iloisesti tervehtien vieraat vastaan ja muistelee tarkasti pitkän elämänsä kulkua. Tarinansa hän höystää iloisella huumorilla.

Kyösti on kaikkien kolmen sodan veteraani. Rintamalla kului lähes kuusi vuotta: pioneerina talvisodassa Ilomantsin suunnalla, jatkosodassa Syvärillä, Petroskoissa ja Aunuksessa ja vielä Lapin sodassa pohjoisessa. "Eivät suaneet minnuun sattummaan, vaikka kovasti yrittivät", Kyösti hymyilee. Tyytyväisenä hän osoittaa sei-

nälle ripustettua liiton hänelle myöntämää kultaista ansiomerkkiä.

Kotiuduttuaan Kyösti palasi viljelijäksi kotitilalleen Heinäveden Lammulle. Puoliso Tyyne oli löytynyt läheltä. Pelto- ja

metsätöitä sekä karjanhoitoa eli "työtä, leipää ja rakkautta" riitti.

Kolme lasta kasvoivat siinä mukana; harrastuksina Kyöstillä olivat metsästys ja hiihto. Pariskunnan yhteinen mieluisa harrastus oli kuorolaulu.

Tilaansa Kyösti jaksoi hoitaa 82:n vuoden ikään saakka. Kova työ ja ehkä "se sovassa lonkkaan suatu tälli" hidastivat menoja. Liikkuminen sujuu kohtalaisen hyvin tuen varassa, ja pienet askareensa mies toimittaa edelleen itse.

Toivotamme Kyöstille terveyttä ja hyvää mieltä!

Teksti: Leena Törhönen

Kuva: Martti Törhönen

Heiskasten sukuseura ry:n hallitus 2011-12

Puheenjohtaja

Hannu Heiskanen
Kokkomäenkuja 11
48410 Kotka
0500-267 422
hannu.h.heiskanen@kesko.fi
Sukututkimus- ja kirjastovastaava

Marja-Leena Kemppi
Sorvarinkatu 16 A 2
15700 Lahti
044-708 0900
marja-leena.kemppi@phkk.fi

Varapuheenjohtaja

Perttu Kähäri
Rajametsäntie 9 B
00620 Helsinki
040-774 8794
perttu.kahari@are.fi
Kotisivuvastaava

Paula Erama-Kuosmanen
Kajamontie 47 AS 1
21290 Rusko
040-415 7018, 02-432 0070
heiskaset.sukuseura@gmail.com
Tiedotus ja jäsenrekisterinhoitaja

Sihteeri

Jorma Heikkilä
Rantatie 10 A 9
16300 Orimattila
03-7786657, 040-7635481
jorma.heikkila@pp.inet.fi
Arkistonhoitaja, tuotehankinta- ja myyntivastaava

Juhani Heiskanen
Eräkuja 4 F 93
01600 Vantaa
050-3086475
juhani.heiskanen@pp3.inet.fi

Orvokki Weckström

Yltilantie 23
01800 Klaukkala
09-8796119, 050-3001602
orvokki.weckstrom@suomi24.fi
Perinnetietovastaava

Eija Heiskanen

Miekka 2 F 85
02600 Espoo
040-559 7346
eija.heiskanen1@luukku.com
Heiskaset lehden toimittaja

Kauko Hotti

Putkolantie 62
77520 Haapakoski
0500-454230
kauko.hotti@abs-hallintopalvelut.fi
Taloudenhoitaja

Uudenlainen joulu

Taaspa Ukko Harmaaparta,
vähän ärtyneen oloinen,
istui yksin miettivänä,
mökin pienen puittehisssa,
oli mielessä ikävä,
paha mieli Ukkosella.

Oli tuossa seuraellut,
havainnoinut tarkastikin,
miten joulu ryöpsähtänyt,
aivan silmille hypännyt,
kera joulukantamusten,
kanssa lahjain paljonlaisten,
kiireelläkin ostettuina,
tuskin oikein mietittyinä,
eikö ihminen tajunnut,
joulun luonnetta mokoma,

Tulee mieleen Ukkoselle,
eläjälle itsekkäälle,
pidot Pohjolan perältä,
Sariolan seutuvilta,
miten laatuista emäntä,
Kalevalan kaunis vaimo,
itse innostui puhuen,
suurelle pitoväelle.

Tuli Ukkoon rohkeutta,
innoitustakin enemmän,
saisko nuorista apua,
itsevarmoista tukea,
taikka muista vanhemmista,
välttäisi vähävoimaset,
muuttamahan käytäntöä,
juhlan luonnetta pyhäksi,
pyhän tekstin kaltaiseksi,
pojan syntymän oloksi.

Saipa Ukko itseksensä,
illalla ajattomalla,
ajatuksen uudenlaisen,
aivan ainutlaatuisenkin:
yksi lahja joulun toipi,
lahjanen Yli-Jumalan,
vasta sitten loppiaisna,
itämaiden tietäjäiset,
toivat kullat mirhamitkin,
kera tuoksu suitsukkeiden,
lapsoselle annettuina,
vanhempienkin iloksi.

Aattelipa Harmahtava,
pohtien tosi syvästi,
miten muuttaa syntymäjuhla,
jouluntulo rauhaisaksi,
jotta säilyy joulun luonne,
oman Luojojansa näköisnä,
pyhitettynä Pojalle,
Isän lahjalle Pyhälle.

Riittäisikö yksi lahja,
Isän lahjan kaltaisena,
pyhittämään joulujuhlan,
Pyhän Kirjan kaltaiseksi,
jolloin vasta loppiaisna,
saisi lapset lahjasensa,
kuten saipi seimen lapsi,
Itämaiden tietäjiltä?

Ukko jatkoi pohtimista,
hymymiehellä mietiskeli,
mitä tuumaa kirkkokansa,
seurakunnan paimenväki,
oisko muutos oikeampi,
Pyhän Kirjasen mukainen,
oisko aika sopiva,
muuttaa mainen käytäntökin,
siirtämällä Joulu-ukko,
taakkain alla taapertava,
eläkkeelle ansaitulle,
omain mietteiden parihin,
kuten Ukko Harmahtava,
pohtija omaperäinen.

Jorma Heikkilä

Heiskaset-lehden tekoa

Olen toimittanut Heiskaset-lehden, yhden numeron (2/2011). Lehden tekeminen oli minulle mielenkiintoinen ja uusi kokemus. Olin ollut sukuseuran hallituksessa muutamia vuosia ja hoitanut jäsenrekisteriä. Olin jo valmis jättämään paikkani ja tehtäväni toisille. Leena oli hoitanut Heiskaset-lehteä vuosikausia ja lehdestä oli tullut hyvin korkeatasoinen, sukuseurojen lehtikilpailussakin palkittu. Hän oli kuitenkin suostutteluista huolimatta jättämässä päätoimittajan paikkansa ja lehdentekoon etsittiin jatkajaa. ”Hallitukselaiset” päättivät leikillisesti, että suoraan en pääsisi tehtävistä luopumaan vaan saisin kokeilla lehden toimittamista. Otin haasteen vastaan. Olin kirjoittanut aiemmin lehteen pari juttua ja ajattelin, että mottoni on ”kukaan ei voi olla seppä syntyessään” (esi-isieni ammatti!). Tarkoitus oli kokeilla alkuun yhden lehden toimittamista ja lopultahan se jäikin siihen yhteen lehteen. Savossa maalla asuminen ja osallistuminen monenlaisiin ”rientoihin” ja lupautuminen vielä useampiin teki lehden toimittamisen jatkossa mahdolltomaksi.

Olen aina lukenut lehden kannesta kanteen ja pitänyt paljon Leenan jutuista ja tavasta toimittaa ja koota lehti. En halunnut muuttaa paljonkaan lehden ulkonäköä ja muotoa, joka oli mielestäni toimiva. Itselleni oli tapahtunut v. 2011 paljonkin, sillä olin saanut kirjoitettua ensimmäisen sukukirjani ja järjestettyä kesällä sukujuhlat kirjan julkistamisen yhteydessä. Tokihan lehteen tuli kirjoitettua asiasta. Pysin tekemään jutut kuvineen melko valmiiksi mutta sain hyvää apua taittajaltamme Elinalta. Nykyinen tiedonvälitys toimii mainiosti, vaikka meillä maalla internet-yhteys takkuilikin melkoisesti. Pikku kömmähdys minulle sattui oman sukujuhlajuttuni oikoluvussa, kun muutin melko loppuvaiheessa valokuvan toiseksi suuremmaksi. Oletin tekstin jatkuvan kuvan jälkeen, mutta siitä jäikin osa kuvan alle. Teksti jäi torsoksi. Tajusin lehden ilmestyttyä, että lehden teko vaatii tarkkuutta. Mukavaa se silti oli.

Hallitukseen oli saatu uusi jäsen, Paula Erama-Kuosmanen ja hänellä oli hallussaan tätinsä Tuovi Heiskasen sotapäiväkirjat. Tuolloin hallituksessa syntyi ajatus, että päiväkirjoista vaikka osa on saatava luettavaksi muillekin Heiskasille. Päätimme julkaista sotapäiväkirjoista normaalin lehden liitteeksi erikoislehden (2A/2011), jonka puheenjohtaja Hannu kokosi. Edelleenkin toivon, että eri Heiskas-aiheisia perinne- tai erikoislehtiä aina silloin tällöin julkaistaisiin normaalin lehden liitteenä. Eri sukuhaarojen Heiskasista eri puolilta Suomea ja maailmaa on mukava lukea. Toivon, että paperinen Heiskaset-lehti säilyy. Minulla on lähes kaikki lehdet tallella, vanhimmat isäni Erkin perintöä, ja ne ovat jo arvokasta kulttuurihistoriaa! Eijalle lehden toimittajana toivon jatkossa kaikkea hyvää!

”

Olen syntynyt Haapakoskella (kuuluu Piek-sämäkeen) v. 1954 ja asun synnyinkodisani mieheni

Kaukon kanssa. Heiskasten sukuseuraan olen kuulunut n. 25 vuotta, mutta seurannut Heiskasten tapahtumia isälle tulleen lehden välityksellä jo paljon aiemmin. Kuulun Syvänsi 2-sukuhaaraan. Hoitelen nykyään mieheni firmassa mm. talousasioita ja harrastan lukemista, lukupiirien ja kerhojen vetämistä, kirjoittamista, sukututkimusta, perinteen tallentamista, moninaista yhdistys- ja vapaaehtoistoimintaa. Lempiharrastuksiini kuuluu saada ihmisiä yhteisen pöydän ääreen nauttimaan hyvästä ruoasta tai makoisista kahvileivistä.

Terveisin Marja Hotti, o.s. Heiskanen

Itella Green

